

39.Sayı

Yıl: 10

2007

Ocak-Şubat-Mart

SESİ
GÖZÜ
KULAĞI
NABZI

Çetmi

- * Önce kendimize bakalım
- * Zaman geçiyor vakit daralıyor
- * Ana baba olmak

Çetmi'liler Eğitim Kalkınma ve Yardımlaşma Vakfı

A. ÜMİT

TAKIM SAN. VE
TİCARET LTD. ŞTİ.

TEKNİK MALZEME TİCARET

AĞAÇ KESME

SU
MOTORU

ÇİM
MAKİNASI

JENERATÖR

DOLMAR

KAMA

STIHL

Husqvarna
ORMAN & BAĞÇE

Uleo-Mac

HONDA

Trakita

BOSCH

MOTORLU TESTERE

SUMOTORLARI

ÇİM BİÇME MAKİNALARI

KLAVUZ - ZİNCİR

DALGIÇ POMPALAR

SIRT ATOMİZERLERİ

PLASTİK BORU KAYNAK

JENERATÖR

HAVA KOMPRESÖRLERİ

MATKAP - FLEX

TAŞ MOTORLARI

KAYNAK MAKİNALARI

SULAMA EKİPMANLARI

EL ALETLERİ

SERVİS YEDEK PARÇA

Tel: 0 332 351 28 30

Fax: 0 332 352 56 91

Tevfikiye Cad. No: 91 (Kapu Camii Civarı) KONYA

osmanhaytalar@hotmail.com

Çetmililer
Eğitim Kalkınma ve
Yardımlaşma Vakfı Adına
Sahibi ve Yazışları Müdürü
Mehmet BALCI

TEMSİLCİLER

Çetmi	<i>Hüseyin Eşiyok</i>
Anamur	<i>Abdullah Kasap</i>
Karaman	<i>M. Akif Akkoca</i>
Antalya	<i>M. Ali Güven</i>
İzmir	<i>Mehmet Yerlikaya</i>
İstanbul	<i>Mustafa Güçlü</i>
Bursa	<i>Mahmut Uçar</i>
Fransa	<i>Baki Solmaz</i>
88 Fransa	<i>Bilal Balci</i>

YAZI VE FOTOĞRAFLARINIZ İÇİN İRİTİBAT

Kerim BOZDAĞ
0539. 232 04 42
0242. 426 25 73

E-POSTA

kerim.bozdag@gmail.com
yeterlajans@hotmail.com

Abone ve Reklam İçin
Banka Hesap Numarası

Vakıflar Bankası
Konya Merkez Şube
Hesap No: 20513 82

ADRES

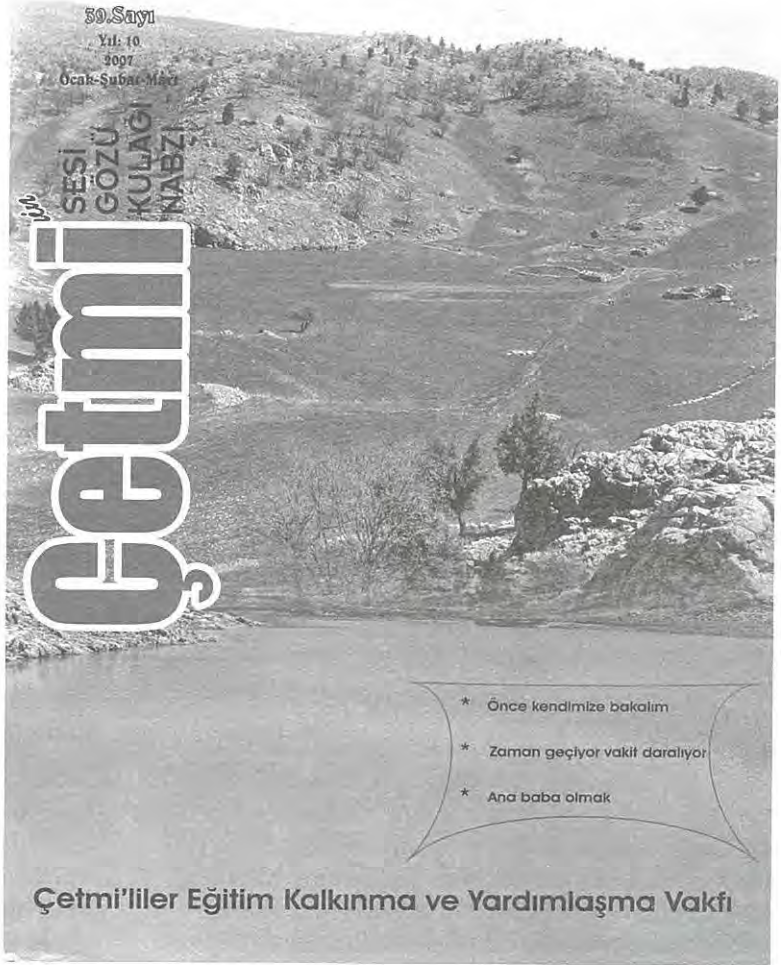
Çetmililer Eğitim, Kalkınma
ve Yardımlaşma Vakfı
Rampalı Çarşı Kat: 2 No: 186
Meram-KONYA
Tel: 0332. 351 26 67

Tasarım

Muhammed Fatih Zengin

Baskı

Hür Ofset
342 07 98

2	Selam ile	Kerim Bozdağ
3	Önce kendimize bakalım	Mehmet Balci
5	Davet	Osman Arı Bel. Bşk
6	Abdulhamit hanKızıl sultan mı Ulu hakanmı	Mustaf Önder
7	Ana- Baba Olmak	Şeref Çilek
9	Güneydoğu Gezisi (Sütçü İmam)	Ali Özael
12	Daha Güzeldir Çetmi	Kemal Arı
13	Çetmi Çayı	Osman Uçar
14	Köy Odaları	Hüseyin Varol
15	Anılarda Kalanlar	Hidayet Şevik
	Ah Yaylalar	Hüseyin Güder
16	Sevgi	Hüseyin Gökgün
18	Kafanı Salla	Halis Yazıcı
19-22	Ölümün soğukluğunu hissetmek - Güvercin	Fatmana Tosun
23	Gölümdürüm Şehitlerine	Alim Aslan
26	Tecrübe	Halis Yazıcı
28	Zaman geçiyor vakit daralıyor	Kerim Bozdağ
29	Ana- Anam	Mehmet Aslan
30	cetmim.com dan mesaj var	
33	Anacığım	Hasan Uçar
34	Çetmi Odaları	Hasan Bozdağ
35	Odalara Şiir	Kerim Güven
36	Anılarım İçinde Çetmi	Mustafa Ertaş
38	Az yemek az uyumak az konuşmak	Mehmet Korkmaz
41	Güzeldir	Halis Yazıcı
43	Şiirler	Nimetullah Uçar
48	Şiirler	Ceylani karaduman

Selam ile

kerim.bozdag@gmail.com

Yeni sayımız ile siz hemşerilerimizin huzurundayız. Bu sayıda hemen hemen bütün hemşerilerimizin dram yüklü satırları ile karşılaşacaksınız. Kalemini yeni yeni tanımaya başladığımız Âlim Aslan Gölümdürüm mevkiinde yıllar önce yaşanan hadiseleri gündemimize getiriyor... Bizi geçmişimize götürüyor...

Her zamanki gibi Niğmetullah Uçar şiirlerini konuşturuyor. Bu seferki şiirler çok yakın bir zamanda kaybettiğimiz hemşerilerimiz için bestelenmiş ağıtlardır âdeta. Onun dizeleri ile dile gelen hemşerilerimizi burada bir kez daha yâd ederken, yakınlarına ve tüm Çetmililere başsağlığı diler; kendilerine de Allah'tan rahmet niyaz ederiz.

Dünyada meydana gelen hadiseler, adına küresel ısınma denen kargaşa, yanı başımızda Amerikan emperyalizminin güzümünün içine bakarak işlediği cinayetler... PKK belası ve daha neler neler... Adeta felaketler bir çığ gibi üstümüze üstümüze geliyor.

Yaşadığımız hadiselerin gösterdiği istikamet, her nerede olursak olalım, birlik ile hareket etmeye mecbur olduğumuzu ihtar etmektedir. Acılarımızı paylaşmak, dertlerimize derman olmak için... Düşenlerimizi ayağa kaldırmak, zoru kolay kılmak için. Evet, bütün bunlar için, elimizden geleni yapmalıyız. Eşe, dosta, akrabaya arkadaşaya sahip çıkmalı, hatır sormalı gönül almalyız. Yaşadığımız hayatta, birbirine tutunmayanların acı ve elem dolu bir son ile yıkılışına şahit oluyoruz her dem. Gazeteler bunu yazıyor, televizyonlar bunu söylüyor. Gün be gün ibret alınacak vakıalara şahit oluyoruz. Kimsenin; "bana ne ondan bundan, ben hayatımı yaşarım, ötesine karışmam" deme hakkı ve lüksü yoktur. Felaketler kapımızı çaldığında, ölüm bizi çağırdığında etrafımızda bir ve beraber olduklarımızı görmekten büyük saadet olabilir mi?

Dergimiz bu ihtiyacı karşılamak noktasında bir nebze de olsa katkıda bulunuyorsa vazifesini yapıyor demektir. Başta bu sayımızda dram yüklü satırlarla karşılaşacağımızdan bahsetmiştik. Hasan Uçar'ın yazısını okumasak onun yaşadığı hadiseleri

bilemezdik elbette.

Ya da Fatmana hanımın Güvercinini... O güvercin ki aramızda dolaşmış yıllarca... Bilmedik tanımadık. Onu bu ölümsüz dizelerle bize tanıtan Fatma hanıma teşekkürler...

Yine rahmetli, hepimizin yakından bildiği ve tanıdığı Yeşil Ahmet'in damadı Mehmet Küçükçiftçi, dergimiz sayfelerinde okuyacağınız gibi, Antalya Tıp Fakültesi hastanesinde yatmaktadır. Kendileri beyin kanaması geçirmiş ve o günden bu güne komadadır. Sevgili eşi Makbule Hanım, çocukları ile birlikte eşine sahip çıkmaya ona destek olmaya çalışmaktadır. Buradan kendilerine acil şifalar diliyoruz.

Dergimiz ile birlikte başarılı bir şekilde Ahmet Semerci yönetiminde yayınlarını sürdüren www.cetmim.com, her zamanki gibi biz Çetmililerin vazgeçemeyeceği önemli bir haberleşme aracıdır. Sitemizi sürekli ziyaret ederek dahada zenginleştirelim.

Cetmim Com'dan alıntıladığımız yazılar ulaşılan seviye açısından dikkat çekici özelliği ile de güzel... Sevgili öğretmenimiz Sayın Şeref Çilek'in "Ana Baba Olmak" isimli yazısı, çocukların nasıl yetiştirilmesi gerektiğine dair önemli mesajlar içermektedir.

Gelecek günlerde yeni sayılarda farklı ve daha da çekici konularda buluşmak dileğiyle...

ÖNEMLİ NOT

Yeni sayılarımızda hemşerilerimizi bütün yönleri ile tanıtmak istiyoruz.

Kim nerede ne iş yapıyor? Ticaretle uğraşıyorsa mesleği ile birlikte faaliyetleri nelerdir? Üretim kapasitesi, hitab ettiği kesim vs.

Amir, memur, işçi, usta... Her kim olursa olsun bütün Çetmililerin tanımamızı temin edecek sayfeler ile karşınıza çıkacağız.

Bunun için özgeçmişiniz ile birlikte yayınlanmasını istediğiniz bilgileri, fotoğraflar ile besleyerek bize ulaştırın... Biz yayınlayalım ve sizi tanıtalım...

Çetmi'nin Sesi'nden

Önce Kendimize Bakalım

"Ey iman edenler" siz kendinizi düzeltmeye bakın. Siz doğru yolda olduktan sonra sapıtanlar size zarar veremez. Hepiniz dönüp dolaşıp Allah'ın huzuruna toplanacaksınız. O da yaptıklarınızı size bir bir bildirecek karşılığını verecektir. (Maide. Ayet 105)

Kur'an'la çok az ilgilenen bizler bu ayet karşısında kendimizi bir muhasebe edelim. Allah. C.C. Siz önce kendinize bakın! Buyuruyor. O zaman kendimize bir bakalım! İslamı ne kadar biliyor ve yaşıyoruz? Sorumlu olduğumuz hanemizde buna ne ölçüde önem veriyoruz? ciddî olarak bu konuda duruşumuz nedir. Sorumluluk alanımızda Allah ve Resulü'nün koyduğu hayat düsturları ne kadar hakim? Televizyondan, internette veya dedikodu fasıllarından islamın konuşulmasına vakit ayıra biliyormuyuz? Kur'an ve sünnete gündemimizde yer var mı? Kur'an hakkında ne kadar bilgimiz var? Sahih bir kaynaktan kaç tane hadis okuduk ve üzerinde düşündük. Allah'ın C.C. bize model gösterdiği peygamberi ne kadar tanıyoruz? Günlük bilmemiz gereken dini bilgileri öğrenmek için bir çabamız var mı? İbadetlerimiz ve temizliğimiz fıkhi esaslara uygun mu? Kimsenin doğrudan müdahale edemediği evimizde kilitli kapılar içerisinde İslami duyarlılığımız nedir? v.b. soruları kendimize sorup cevap arayalım. Besmele ile işe kendimizden başlayalım.

Eğer her fert kendi vazifesini bilir ve yaparsa, bu şahısların oluşturduğu ailelerde hidayet üzere olur. Böyle fertler ve ailelerden meydana gelen toplumda iyilik üzere olur. İstikamet üzere olan bu topluma da başka milletlerin sapıklıkları zarar veremez.

Kurtuluşun başlangıcı fertlerle başlar. Herkes kendini düzeltirse toplumda düzelmiş olur. Toplumu ıslah etmek isteyen şahıslar önce kendilerini düzeltmeli. İyiliği emredip kötülükten nehyetmeye kendi nefsinden başlamalı. Kendileri istikamet üzere

olan kimseler, başkalarının düzelmesine de kolayca vesile olabilirler.

Ve maddeten hasta kişilerin oluşturduğu toplumlarda hasta olur. Islaha muhtaç böyle bir toplum başkalarını düzeltemez.

Konumuza ışık tutan ayetten: hiç kimse kimseye karışmasın, herkes kendi nefsinde yalnız hayat yaşasın, kendi köşesine çekilsin, yalnız kendini kurtarsın anlamı da çıkarılmalı iyiliği emretmek, kötülükten insanları vazgeçirmeye çalışmak ayet ve hadislerle biz müminlere yüklenen asli bir görevdir. Ayeti kerimede cenabı hak: "içinizden hayra çağıran, iyiliği buyurup kötülükten men eden bir topluluk olsun. İşte onlar kurtuluşa erenlerdir." Buyurur.

Âli İmran: 104

Söz sultanı efendimiz peygamber(S.A.V.)de : Hz. Ebubekir (R.A.)ben Rasülulahtan işittim, diyordu ki: "insanlar bir kötülüğü görür de değiştirmezlerse, Allah C.C. genelde hepsine azab eder." Ayeti yanlış anlayıp ta her biriniz "Neme lazım, ben kendime bakarım." Demesin. Allah'a yemin ederim ki; ya iyiliği emreder kötülükten men edersiniz, yahut Allah C.C. sizin yerinize şer olanlarınızı kullanırda onlar size en kötü azapları getirirler, sonra iyileriniz dua ederde kabul edilmez." Tirmizi, ibni mace a.b.hambel.

Çetmi'nin sesinin kıymetli okurları, bizler başkalarını eleştirmeyi çok severiz. Göz hep karşıdakini görür. Yönetimleri, sistemleri, idarecileri, kendi dışımızdakiler, bazen insaf ölçülerini bile aşarak, aslı astarı olmayan, zanna dayanan, duyumlarla ileri geri tenkit ederiz. Bazılarını göklere çıkarır; bazılarını yerin dibine batırırız. Kendimize dönüp bakmayız. Kendimiz mükemmel miyiz? Yapmamız gereken görevleri biliyor ve yapıyor muyuz?

İslami ve insani anlamda şahsi ve ailevi sorumluluklarımızın farkında mıyız? Yeni aile yuvalarının kurulmasında kız ve erkek tarafı birbirlerinde hangi özellikleri arıyor. Rum Suresi 21. Ayetin beyanına uygun Allah için birbiri ile ülfet etmek, sükun bulmak, birbirini Allah için sevmek ve bu sayede Allah'ın o aileye indireceği sevgi ve merhameti hak etmeye çalışan kaç yeni çift var.

Kıymetli kardeşlerim önce kendimize bakalım biz kendimizi düzeltebilirsek ve düzgün aileler oluşturabilirsek, çocuklarımızı iyi yetiştirmek için gayret gösterirsek toplum istikamet üzere olur; idare edenler de o topluma uygun olur.

Bir ayette Allah C.C.: "Her insan için önünden ve arkasından takip eden melekler vardır. Onu Allah'ın emri ile korurlar. Muhakkak ki Allah bir topluma

verdiği nimeti, onlar kendilerindeki iyi hali fenalığa değiştirmedikçe bozmaz....." Rad:11 Buyurur.

İlahi irade kişisel sebeplere dayalı olarak verdiği nimetin değişmesini de kişisel huyların değişmesine bağlamıştır. Bir kimsenin fıtrata uygun ahdini bozması, aklın, fikri ve zekası ile hakkı duymaması, duymak istememesi elindeki nimetin değişmesine sebep olur. Tarihi olaylara bakıldığında zaman rahatlıkla görülebilir ki bir kavim ve dolayısıyla onları meydana getiren fertler kendilerini ilahi ahkamı tebliğ eden hak rehberlerinin davetini dinlememiş, kendi heva ve hevesleri doğrultusunda bir hayat yaşamaya başlamışlarsa bu yanlış davranışları ellerinde nimetin değişmesine, elden çıkmasına vesile olmuştur. O zaman önce kendimizden başlayalım.

Davet

Görev süremizin üçüncü yılını doldururken hepinizi en derin sevgi ve saygılarımla selamlıyorum. Kıymetli hemşerilerim malum görev süremiz

boyunca önemli bir çok hizmete imza attık.

Bu hizmetleri gerçekleştirirken hiç şüphesiz herkesin destek ve güveni en başta gelmektedir. Bizler görevimiz boyunca ömrümüz yeterse Çetmi için hepsi bir birinden daha güzel hizmetleri gerçekleştirmeye de devam edeceğiz. Burada yapılan hizmetlerden de tekrar bahsetmeyeceğim.

Benim temennim davetim ilk göz ağrımız o güzel sılamız alt yapısı ve üst yapısı ve temizliği ile herkes tarafından taktir edilen Çetmiyedir. Yani yaşanacak temiz yeşil o şirin bir kasabaya davettir. Evet hal böyle iken benim isteğim sizlerden durumu iyi olan, emekli olan, şartları uygun olan herkesi sılasına doğduğu yere bir ev yapmasını yılda bir kaç ay kalmasını arzuluyorum. Bizler bu köylüyüz. Gelin bu beldeyi biraz daha canlandıralım. Beldemizde yaşamak için bütün şart ve imkânlar mevcuttur. Birkaç yıldır. Hemşerilerimizin birçoğundan bu tür talepleri alıyorum. İnşallah bu taleplerin artarak devam etmesini beklerken sizlere de bu konuda elimizden geldiği kadar herkese destek olmaya devam edeceğiz. Bu özlem tüten sılamızda herkesi ağırlamaktan da kıvanç duyarım. Çünkü biz Çetmiliyiz artık birlik ve beraberliğimizi pekiştirelim. Gelin aramızdaki kopan akrabalıkları unutulmuş kardeşlik duygularını sevgilerimizi arkadaşlık bağlarını bir kez daha gözden geçirelim. Birbirimizin derdine derman yarasına merhem olalım. İnsanların birbirleri arasında olan sevgi ve samimi duygu; her yönden güzel gelişmelere, insani ve İslami bağların pekişmesine, toplumlar arasında merhamet kapılarının açılmasına sebep olur.

Bu yüzden sevelim sevillelim hiç kimseye yan bakmayalım. Hep dost kalalım diyorum, bizler belki bu gün belki yarın bir araya geleceğiz o zaman içimizde burukluk olmasın. Bir birimizi çok küçük olaylar için kırık dökmeyelim. Hepimizin mutlak hata ve yanlışlarımız olur. Bizimde bilmeyerek kusurlarımız olmuştur. Varsa

da ben başta herkesten özür dilerim.

Bakıyorum bazı hemşerilerim bazen üzücü eleştiri yapıyor. Tabii ki eleştiriye açığız ama olumlu ve mantıklı olanlara diye düşünüyorum. **Geçen yıl ki Çetmililer gününün Çetminin Sesinde anlatımındaki isim unutulması gibi bence önemsiz hususların eleştirilerinden, Çetmililer Vakfının şiiirlerde çiftliğe benzetilmesinden, internet sitesine taşınmasından dolayı üzülmeyi söyleyemem.** Gelin bu tür olayları bu merhaleye getirmeyelim konuşarak bu konuları çözelim. Mesela yemekle ilgili bölümü cevaplamak istiyorum. Malum çetmililer gününde verilen yemekte bazı hemşerilerimiz sıkıntı çektiği anımsatılarak serzenişte bulunmuşlar. Şimdi siz hak verin bizler birkaç ay boyunca bütün belediye personeli heyecanla sizlere hizmet etmek için gece gündüz demeden üstün bir gayretle çaba gösteriyoruz. Tabii ki elde olmadan aksaklıklar oluyor. Yemek programında sadece yirmi kişilik bir belediye personeli ile birkaç gencimiz o günün programı yanı sıra yemek dağıtma işini de yapmaktadır. Siz düşünün o gün hiç diyen oldu mu ya bugün bizim günümüz bu gün yılda bir gün olan bu sıra gününde hizmet etmek için bize destek olsalar, kendileri olmasa da genç yavrularına hiç söylediler mi yavrum bugün bu hizmet kervanında sende yer al diyenimiz oldumu bilmiyorum. Bizler bu hizmeti yaparken en az 5000 kişiye hizmet ediyoruz. Bundan da eksik ve kusurumuzla beraber şeref duyuyoruz inşallah daha güzellerini yapacağız. Sizlere bu sıkıntıları yaşatmayacağız diye düşünüyoruz. Yinede özür diliyoruz. Herkesi çok seviyoruz hepinizi bu sıra günümüze tekrar bekliyoruz.

Bir tek gayemiz insana hizmet etmek; ve bu hizmet kervanında bu gün bizler varız yarın başkaları olacaktır. Onun için hepimiz birbirimize karşı elimizden geldiği kadar şefkatle, sevgiyle ve muhabbetle karşılamak arzusu içerisinde hepinizi Allaha emanet ediyorum.

Kalın sağlıcakla.

Osman ARI
Belediye Başkanı

Abdulhamit Han Kızıl Sultan mı Ulu Hakan mı?

Aslına biz Osmanlı torunlarına; bu tabir değil ağzına yakışmak alınmaz bile. Tabi neyin ne olduğunu fark edebilir, şanlı tarihimize sahip çıkabilirsek... Tarih boyunca düşmanlar hiç durmamış devamlı aleyhimizde hilelere başvurmuşlardır. Bu lakabın kökü de tabii ki buralardan (düşmandan) gelmektedir.

Abdülhamit doğuda özellikle merkezi Erzincan'da bulunan Ermeni terörünü engellemek için tedbirler olarak Müşir Zeki Paşa'yı bu konuyla görevlendirmiştir. Paşanın Ermenilere karşı aman vermeyen hareketi Avrupa'da Abdülhamit Han aleyhine kampanya açılmasına sebep oldu. Fransız tarihçi Kont Albert Vandal ilk defa "le Sultan Rouge" lakabını kullandı!

İttihatçılar da bu tabiri "kızıl sultan" olarak tabir edip Abdülhamit'i kötülemeye başladılar. İşte böylece bu tabir cahilane söylene geldi. Şimdi isterseniz yüce sultanı anlatan bir hatıratı gidelim:

Abdülhamit Han hangi iş olursa olsun gece bile olsa uyandırılmasını ister, diğer güne bırakılmasını istemezdi. Bu hususta mabeyn Başkâtibi Esat Bey Hatıratında şöyle söyler. "Bir gece yarısı mühim bir evrakın imzası için Sultanı rahatsız ettim. Fakat kapı açılmadı. Bir müddet bekledim yine açılmadı. Ben emri hak vaki oldu sandım. Biraz sonra yine kapıyı çaldığımda kapı açılarak Sultan elinde bir havlu ile görüldü. Yüzünü kuruluyordu. Tebessüm etti.: "evlat bu vakitte çok mühim bir iş için geldiğinizi anladım. Kapıyı ilk vuruşunuzda uyanmıştım. Ancak abdest aldığım için geciktim. Kusura bakma. Ben bu kadar zamandır milletimin hiçbir evrakına abdestsiz imza atmadım, getir imzalayım" dedi. Besmele çekip evrakı imzaladı. Hatta zevcesi bu hususla alakalı olarak şöyle bir nakilde bulunmuştur. "o yatağının başında daima temiz bir tuğla bulundururdu. Yataktan kalkınca çeşme mahalline kadar abdestsiz tere basmayayım diye bununla teyemmüm alırdı. Sebebini sorduğumda; bunca Müslümanların halifesi olarak biz sünnet ölçülerine dikkat etmezsek ümmet-i Muhammed bundan zarar görür" dedi. Abdülhamit'in bağlılarından olmayan bir Mabeyn Başkâtibi de hatıratında şu calib-i dikkat hatıratı anlatır: "bir akşamda Mabeyn'de nöbetçi ben kalmıştım. Gelen mektup, telgraf ve teskerelerin listesini tertip etmişim. Tam huzura çıkacağım zaman bir telgraf geldi. Telgraf: İstanbul Laleli de oturan posta memurlarından birinin hünkâra çektiği bir telgraftı. Memur karısının o gece doğum yapacağını ve doğumun tehlikeli olacağına dair doktorların kendini ikaz

ettiklerini, fakat elinde hiç imkân bulunmadığını bu sebeple merhameti

Şahanelere sığındığını bildiriyordu. Ben de bunu kayda değer görmedim. Zatı şahane'ye vereceği listeye almadım. Ancak huzurda padişah âdeti üzere her şeyi gözden geçirip ilave etti. Başka bir şey var mı? Ben kayda değer yok efendim dedim. Fakat o kayda değer olmayanı da söyle evladım dedi. Bunun üzerine telgraftan bahsettim ve listeye almadığımı söyledim. Hüzünlenererek talimat verdi: "hemen getiriniz." Telgraftı getirdim. Sultan yazılanı dikkatle okudu. Ardından saray doktorunu çağırarak bana döndü: "beraber Laleliye gidip doğum yapacak kadına gerekli müdahaleyi yapınız." Fermanını buyurdu. Sultanın emri üzere doktorla memurun evine gittik. Vazifemizi yerine getirdik. Döndüğümüz zaman vakit sabaha yaklaşmıştı. Saraya geri dönüp girince kapının gıcirtısından bizi fark eden sultan perdeyi araladı ve gelin diye işaret etti.

Odasının ışıkları yanıyordu. Demek ki sabaha kadar ibadet ile meşgul olmuştu. Hemen huzuruna girdik. Neticeyi sordu. Olduğun gibi anlattım. "Sultanım doğum bir hayli müşkül oldu ancak doktorların gayreti ile hasta kurtuldu. Bir erkek çocuk oldu, ismini de Abdülhamit koydular. Sabaha kadar gözyaşı içinde zatinıza dua ettiler." dedim. Bizi ayakta dinleyen hünkâr rahatlayarak derinden

bir "Elhamdülillah" dedi. Sonra paravanın arkasında iki rekât teşekkür namazı kıldı. Duasında: "ya rab sultan Abdülhamit gibi nice dahi yetiştirip senin yolunda feda eden ümmet-i Muhammedi ehli nifaka ve ehli küfre karşı Mansur ve muzaffer eyle. Bana verdiğin mesuliyetin ağırlığını taşıyacak güç ve kuvvet bahşet. Âmin!" Dedi.

Şimdi dönüp bakalım bu kadar ayrıntılı bir şekilde hak ve adaleti yürüten, halkın kendisine haktan emanet olduğuna inanıp onlar üstünde titreyen ve dinini böylesine yaşayan bir kimse için nasıl Kızıl Sultan denilir. Eğer biz de bu gibi dil uzatırcasına yapılan hakaretlere karşı gelmez, şanlı tarihimize sahip çıkmazsak büyük mesuliyet altında kalırız.

Hiz. Allah cümlemizi Abdülhamit han hazretlerinin şefaatine mazhar kılsın. Âmin.

Tarihi hakikatler -1- Çamlıca Basım Yayın.
Bilinmeyen Osmanlı Akgündüz Ahmet. osav yayınları İstanbul 1992

Ana - Baba Olmak

Şeref ÇİLEK

Sevgili dostlar; doğan bir insan nefes aldığı süre büyür, gelişir, yeni bir şeyler öğrenir. Öğrenmeye en yakınındakileri taklit ederek başlar. Tabi ki ana ve babayı. Ana baba iyi örnek olmuşsa çocuk iyiliği, kötü örnek olmuşsa kötülüğü öğrenir. Her ana baba çocuğunun en iyi olmasını ister. İsteme düşünce olarak kalırsa, isteğin gerçekleşmesi için harekete geçilmezse, istek gerçekleşmez. İstek, arzu faaliyet ile desteklenmeli.

Sevgili dostlar; biz ana babalar hayalimizde bir çocuk oluştururuz, zihnimizde bir çocuk var ederiz ve o çocuk karakterini, o çocuk tipini, kendi çocuğumuza giydirek öyle olmasını isteriz, daha doğrusu öyle olmasını bekleriz. İsteriz, çocuğumuz bizim aklımızdan geçenleri okusun ve öyle olsun. Çocukta kendi hayalinde, kendi zihninde bir ana baba modeli oluşturmuş ana ve babasının öyle olmasını ister öyle olmasını bekler.

Her insan ayrı bir varlık ayrı bir canlıdır. Kendi dünyası, duyguları, düşünceleri vardır. Çocuklarımızın kendi hayatlarını yaşamalarına fırsat vermeliyiz. Ana baba çocuğunu istediği gibi yetiştirmeli, ama çocuğa bir manevra alanı bırakmalı. Kendi kendine öğrenme fırsatı vermeli. İnsanın en iyi öğrendikleri kendi kendine öğrendikleridir. En iyi dersi kendi yaşadıklarından alır. On defa sobaya dokunma demekten, bir defa elini yakması daha etkilidir. Çocuk bir makine, bir robot değil, duygularını düşüncelerini anlamaya çalışmalıyız. Onlara konuşmaktan çok, onları dinlemeliyiz. Şunu da unutmamak gerekir, çocuklarımızı mutlaka yetiştirmeliyiz, mutlaka bilgilendirmeliyiz. Bunu yaparken dozu çok iyi ayarlamalıyız. Bu doz

Çocuğa göre değişir. İlaç kullanımı gibi, yaşa, bünyeye, rahatsızlığa göre değişir. Az olursa fayda vermez, çok olursa zarar verir. Eğer çocuğumuza biz yetiştirmeyiz isek birileri mutlaka yetiştirir, biz bilgilendiremeyiz isek birileri bilgilendirir. Hayat boşluk kabul etmez, boşluğu mutlaka birileri doldurur. Çocuğumuza nasihat etmeyelim, nasihat insanı sıkar. Emir vermeyelim, insanlar emir almayı sevmez, hemen tepki verir. Hele bizim zamanımızda şöyleydi, bunlar bizim zamanımızda böyle Olsaydı gibi laflardan kesinlikle kaçınalım. Peki, ne yapalım? Beğenmediğimiz davranışlarını, hatalarını görmezden geelim, önemsizmiş gibi davranalım. "Olabilir, daha sonra düzeltirsin" diye

çocuğu rahatlatalım. İyi davranışlarını öne çıkartalım. "Aferin, nasıl yaptın? Çok güzel, sana da bu yakışır" gibi övelim, abartalım. (Çetmi dili ile obartlayalım.) Emir vermek yerine alternatif sunalım. "Yumurtamı yemek istersin, yoksa patates kızartması mı?" gibi. "Bakkala gider misin? Ben mi gideyim?" gibi. Bu durumda çocuk kendi karar vermiş oluyor. Bizde ona manevra alanı bırakmış oluyoruz.

Çocuğumuzu başkaları ile kıyaslamaktan kaçınalım, tek olduğunu, biricik olduğunu hissettirelim. Baba oğluna "yirmi yaşına geldin senin yaşında Fatih İstanbul'u fethetti" deyince, çocuk cevap veriyor, "sende kırk yaşındasın, kırk yaşında Fatih ne yaptı?" diyor. Şimdiki çocuklar hakikaten zeki, çok şey biliyor, bize düşen onları incitmeden, ocutmadan, ürkütmeden yönlendirmek. Eğer mutlaka eleştirmek gerekirse çocuğun kendini değil, kişiliğini değil, sadece olumsuz davranışını eleştirelim. "Bu gün sözümü tutmaman beni misafirlere karşı utandırdı. Seninle övünüyorum, ama kardeşinle kavga etmen beni üzdü, bunu yapmamalıydın" gibi.

Sen adam olmazsın, hep böyle yapıyorsun gibi söz ve davranışlardan kaçınalım. Bir iş buyurur, "sen yapamazsın bunu ama hadi bakalım" dersek, yapamaz. "Sen bu işi yaparsın, sen bunu başarırısın" dersek, güven verirsek, yapar. Her insan senin zannettiğin gibidir sevgili okuyucu. Çocuğumuza kızarak, bağırarak kendimizi rahatlatmak yerine susarak hoş görerek onun geleceğini rahatlatalım.

Onun geleceği bizim de geleceğimiz. Çocuğumuza yetişkin gibi davranalım, onun fikrini alalım evde yapacağımız bir iş ile ilgili, eve satın alacağımız bir eşya ile ilgili onun fikrini soralım.

Adam yerine konmak her insanın hoşuna gider. Hele çocukların çok hoşuna gider. "Eve bir halı alalım, ne dersin? Rengi nasıl olsun?" gibi. Çocuk kendisi ile ilgili bir kararı size danışınca, "sen ne düşünüyorsun? Diye kendine soralım ve onu dinleyelim. "Sen artık büyüdüün buna kendin karar verebilirsin," diyerek onu onurlandıralım. "Bana danışman da hoşuma gitti teşekkür ederim" diyerek heveslendirelim.

Çocuğa cesaret ve moral verelim. Çocuğumuza hiç ceza vermeyecek miyiz? Vereceğiz tabi, ceza verirken suça uygun ceza olmalı.

Kardeşler arası bir ceza ise adaletli olmasına çok dikkat etmeli ve mutlaka uygulanmalı. Ceza süresince çocuğa karşı davranışlarımızda herhangi bir soğuk davranış olmamalı. Mesela üç gün Bilgisayar açmayacaksın demişseniz açmamalı fakat diğer hakların da hiçbir kısıtlama olmamalı. Sevgiden hiçbir eksilme olmamalı. Çocuk suç işlemiş olsa bile sevildiğini hissetmeli. Cezanın suç karşılığı geçici bir kısıtlama olduğunu bilmeli.

Sevgili dostlar;
çocuklar bir teyp ya da bir kamera gibi ne görürse, ne duyarsa onu alır, neyi yaşarsa onu öğrenir.

Bir çocuk;
Eğer sürekli eleştirilirse, kınama ve ayıplamayı öğrenir.

Eğer kin ortamında büyümüşse, kavga etmeyi öğrenir.

Eğer alay edilip aşağılanmışsa, sıklıp, utanmayı öğrenir.

Eğer sürekli utanç duygusuyla eğitilmişse, kendini suçlamayı öğrenir.

Eğer hoşgörü ile yetiştirilmişse, sabırlı olmayı öğrenir.

Eğer desteklenip, yüreklendirilmişse, kendine güven duymayı öğrenir.

Eğer övülmüş, beğenilmişse, takdir etmeyi öğrenir.

Eğer hakkına saygı gösterilerek büyülmüşse, adil olmayı öğrenir.

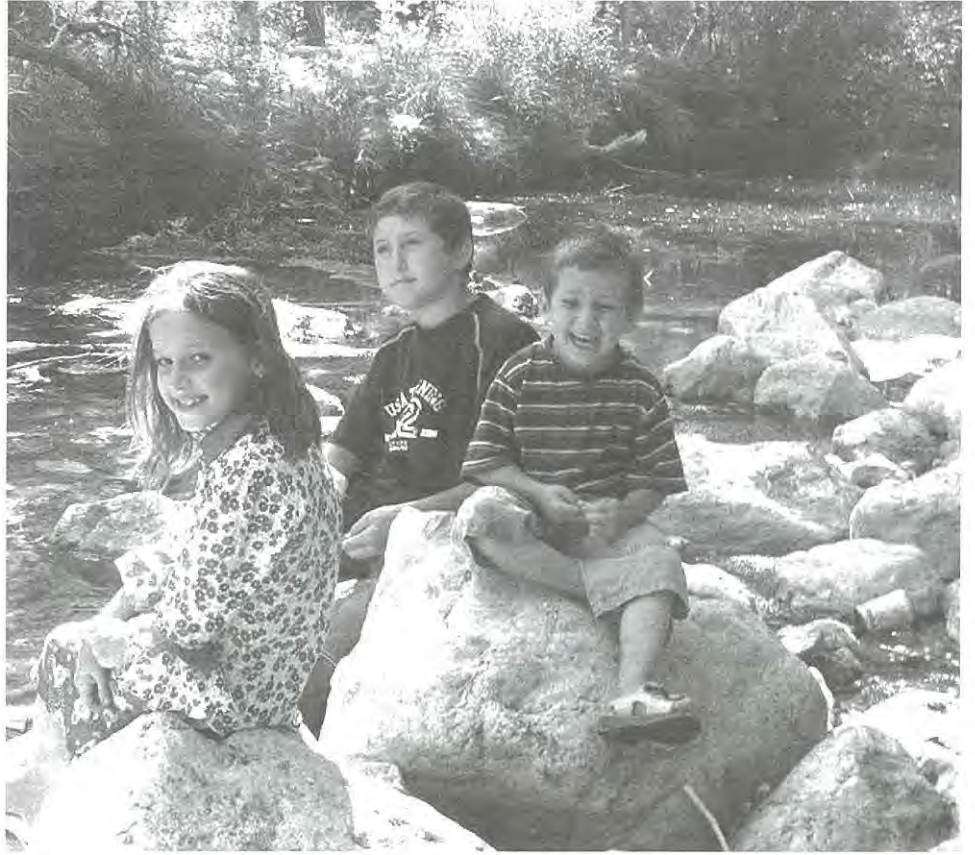
Eğer güven ortamı içinde yetişmişse, inançlı olmayı öğrenir.

Eğer kabul ve onay görmüşse, kendini sevmeyi öğrenir.

Eğer ailede dostluk ve arkadaşlık görmüşse, Bu dünyada mutlu olmayı öğrenir. (Nolte, 1975)

Bunun için ana baba tutarsız davranışlardan kaçınmalı. Bazen "sus çocuklar çok konuşmaz,"

bazen "niye misafirlerle konuşmadın?" gibi tutarsızlıklar çocuğu bocalatır. "Yalan söylemek çok kötü" deyip, arkasından "telefonla arayana yok de," dersek. Çocuk, "hani yalan söylemek kötüydü" diyecek olursa da "sus, senin aklın ermez" dersek, çocuğun zihnini, kişilik oluşumunu bulandırmış oluruz. Davranışlarımızın sözlerimizden daha etkili, daha kalıcı izler bıraktığını

Unutmayalım. İnsanlar duyu organları ile öğrenir. Bilmediklerini bildiklerine, görmediklerini gördüklerine kıyaslayarak bilgisini, görgüsünü genişletir.

Sevgili ana babalar bir çocuğu en çok mutlu eden, ana baba arasındaki muhabbet ve seviyeli diyalogdur. İkincisi de ana baba tarafından kayıtsız şartsız sevildiğini bilmektir. Biz ana ve babaları yaşlılığımızda en çok mutlu edecek olay çocuklarımızın bize olan ilgisi olacaktır.

Herkes ektiğini biçer.

Şeref ÇİLEK

cilek_seref@hotmail.com

GÜNEYDOĞU GEZİSİ -SÜTÇÜ İMAM-

Yine sizlerle beraberiz. Bize bu günleri de gösteren Allah'ımıza şükrediyoruz. Biz yine kaldığımız yerden gezimize devam edeceğiz. Bu gezi işi kabak tadı verdi demeyin. Beterin de beteri var. Evliya Çelebi rahmetlisinin Seyahatname'sini okusanız fittırırınız. Rahmetli gittiği yerlerin kaldırım taşlarını bile yazmış. Biz ise uçtan kıydan şöyle bir dokunup geçiyoruz... Sizlerin kafalarını şişirmemek için çoğu bilgileri es geçiyorum.

Son sayımızdaki yazılar, resimler, şiirler, derginin tertip ve düzeni vede basımı güzeldi. Sevgili kardeşim Kerim elinden geleni yapıyor. "Selam ile" Halis'in "Hayret"i, Salih Bozdağ'ın (Kimin oğlu ise) "Tandık mı" sı, "Gadın Ebem" ve Hacer'in "Ebem için"i, Tuncer Kaplan'ın "Öneri"si, Hüseyin Gökgün'ün "Karanlığı Görmemek"i, Hasan, Halis, Nigmetullah, Mehmet Bayram ile yine Mehmet Şevik'in şiirleri, Mustafa Göktürk'ün Almanya'dan yükselen sesi ve diğerleri çok güzeldi.

En son yazımızda Gaziantep'ten ve Antepli Şahin Bey'den bahsetmiştik. Şimdi iman, inanç, yürek ve bilek gücüyle düşman çizmesinden temizlenerek kahramanlık madalyası alanların şehrine yani Kahramanmaraş'a gidiyoruz. Kahramanmaraş, Malatya, Adıyaman, Gaziantep, Adana, Kayseri ve Sivas illeri ile çevrilmiş bir kahramanlar diyarı. Maraş İstiklal Savaşı madalyalı tek ilimizdir. Maraş'ın adıda Hitit (Eti) lerden geliyormuş. Maraj isimli bir Hitit komutanı şehri kurmuş ve kendi adını vermiş. Maraş, titreyen yer anlamına gelirmiş. Antep Maraş arası yüz seksen km. kadar. Burada da yol çok güzel. Yol boyu zeytinlikler, Fıstık ağaçları, dutluklar, incirlikler ve üzüm bağları ile dolu. Görünen her ağaç ayrı bir meyveye analık ediyor. Ağacı, toprağı, bağı ve bahçeleri ile bereketli yerler... Gördükçe insanın içi açılıyor.

Birinci Dünya harbinden sonra Mondros anlaşması ile (Mondros, şimdi yunanlıların olan Limni Adasındaki bir şehir.) Anadolu düşmanlar arasında pay edilince, İngilizler alelacele Maraş ve çevresini işgal etmişlerdi. Sonra İngilizler yüzlerini Musul ve Kerkük gibi bin yıllık Türk şehirleri ve petrol yataklarına çevirince Maraş'ı hemen yanı başlarındaki Antep'i işgal eden Fransızlara hediye etmişlerdi. Hediye edilen yer sanki babalarının malıydı. İngilizlerden boşalan Maraş'ı işgal eden Fransızlar, modern silahlarla donatılmış Ermeni katilleri Fransa'dan getirerek (Sanki şehirdeki

Dr. Ali ÖZEL

Ermeniler yetmiyormuş gibi) şehre yerleştirmiş ve bozguncu hareketlere başlamışlardı. Böylece kısa bir sürede olsa Maraş Fransız hâkimiyetine girmişti.

Neyse, şehre yaklaştıkça Maraş dondurması üzerine yapılan konuşmalar da artmıştı. Herkes bir Yaşar Usta'dır tutturmuş gidiyordu. İllaki Yaşar Usta'nın dükkânına topluca gidilip meşhur dondurması yenecekti. Bende böyle saplantılara pek sinir oluyorum. Denir ya, adın çıkacağına bilmem neyin çıksın. Bütün saplantılar daha çok yiyecek içecek hususunda oluyor. Bir şeye iyi dendi mi "iyi", kötü dendi mi "kötü" olduğu sanılıyor. Sonra bakılıyor ki iyi denenle kötü sanılan aynı oluyor. Ben böyle bir inat ve düşüncede olduğum için yüzünü ve dükkânını hiç görmediğim Yaşar Usta'ya verip veritiriyorum. Amma Yaşar Usta hakkındaki ittifak (Ben hariç) çoktan sağlandı bile.

Maraş'ın girişi ve çevre yolları çok düzgün. Yollar temiz ve bakımlı. Yeşili ve ağacı bol olan bir şehrimiz. Şehre varır varmaz, millet otobüsü boşalttı ve Yaşar Usta'ya yollandı. Dondurma hasretiyle yanıp Temmuz sıcağında kavrulan arkadaşlar, kendilerini dükkâna atmada gecikmediler. İnatlaşmanın fazla bir anlamı olmayacağı anlaşıncı, istemeyerek te olsa ben de kös kös meşhur dükkânın yolunu tutmak zorunda kaldım.

Dükkânın değişik bir havası vardı, çok rahat, insana huzur veren bir yerd. Duvarlar baştan aşağı teşekkür ve takdir yazılarıyla doluydu. Onlarca Türk ve yabancı devlet adamı Yaşar Usta'nın dondurmalarını tatmış ve yazılarıyla da belgelemişlerdi. Bizler duvarlardaki yazıları inceler, etrafı kolaçan ederken, garsonlar her birimizin önüne bir tabakla çatal bıçak servisi yaptı. Oysa dondurmacı dükkânlarında kâse içerisinde bir miktar dondurma ile bir kaşık gelirdi. Biraz sonra bilek kalınlığında on cm. boyunda dondurmalar kondu. Dondurma bıçakla kesilip yenecekti ama kesip yiyebilirsen. Dondurma sertti, çatalla bastırıp bıçakla kesmek bayağı bir gayreti gerektiriyordu. Kısacası onlarca devlet ya da devletler büyüğü Yaşar Usta'nın dükkânına boşuna gelmemişti ve Yaşar Usta o şöhrete çoktan layıktı. Benim kuru kurya inatlaşmamın da boş olduğu gün gibi ortadaydı.

Yaşar Usta'nın dükkânından çıkıp şehre yayıldık. Dediğim gibi şehir çok temiz ve bakımlı. Döner kebab, içli ve çiğ köfte baharat satan dükkânlar sıra sıra. Etrafta pek çok cami var. Hepsi eski camiler. Minareleri de basık ve bacaksız. Ben bir minare hastasıyım Onlar bu toprakları bize tapulayanların tapu senedidir. Bizlerden birer parçadır. Yâda bizler o mabetlerin yapı taşlarıyız. Sonra arkadaşlarla çarşıları dolaştık. Dükkânlar Maraş'a has yiyecek ve eşyalarla lebalep dolu. Bu dükkânlarda salebin ayrı bir yeri var. Maraş dondurmasına ün katan bu salepler oluyormuş. (Salep, bizim dağlarda da bulunan, çiğdeme benzeyen bir çiçek türünün köküyümüş. Salebin kilosu yüz yetmiş ile dört yüz YTL arasında değişiyormuş. Aslında bütün salepler aynıymış. Önemli olan kurutularak öğütülen Salebin uygun oranda sütle harmanlayıp, uygun sıcaklıkta ve uygun şekilde karıştırdıktan sonra ve yine uygun kıvamda, uygun bir derecede soğutup dondurmakmış. Dondurmanın yapıışı da böyle oluyormuş. Ama piyasadaki dondurmaların tamamına yakını suni saleple yapıldığı için cıvıvık olup hemen eriyiveriyormuş.

Aslında olay yeni. Hepimiz biliyoruz, Hırant diye bir Ermeni öldürüldü. Bir kere adam öldürmek, Yahudilik hariç bütün dinlerde yasak. İslamiyet'te en büyük günah, bir insanın tanımadığı biri tarafından sokak ortasında bilerek isteyerek öldürülmesinin hiçbir makul izahı yoktur. Kıtaldır, suçtur. Fakat eğer öldürülen kişi Türkse, polis, diplomat, devlet adamı, asker, subay, polis ise mesele yoktur. Ama öldürülen bir Ermeni, Yahudi, ya da Türk olmayan herkesle işte o zaman işler değişiyor. Türk görevliler öldürülürken uykuya dalan hainler onlar için ayağa kalkıyor.

Maraş'ı İşgal eden Fransızların yerli işbirlikçilerle birlikte alçaklıklara başladıklarını yazmıştık. Düşmanın bu hayâsızlığı ve zulmü karşısında halk bir barut fıçısı, ya da dinamit lokumudur. Ama bir yerden bir kıvılcım beklemektedir. Kıvılcım çıkar çıkmaz barut fıçıları patlayacak, Maraşlı, top, tüfek, balta, keser, nacak olacak Fransız kâfirine hatti bildirilecek... Ama bir kıvılcım lazım.

İşte hem sütçü hemde imam olan kahraman kişi kıvılcımı çakıyor. Sütçü İmam sabah namazını kıldırıp sütçü dükkânına gitmektedir. Mahalle arasındaki bir hamamdan Müslüman kadınları çıkıp evlerine gitmekte. Bu arada devriye gezen bir gurup Fransız ayısı kadınlarımızın namuslarını hedef alan saldırıya geçerler. Sütçü İmam hiç düşünmeden, korkmadan ve öldürülme ihtimali apaçık ortada iken tabancasını çekip üç tane Fransız ayısını yere seriyor. Tesadüf olacak ki, aynı gün bir ermeni yosması bir Fransız subayının metresi olması için, Fransız subayından, Maraş kalesinde asılı Türk Bayrağını

indirip yerine Fransız Ermeni bayrağını çekmesini ister. Bu subay Ermeni sevgilisinin isteğini yerine getirmek için harekete geçer ve Türk Bayrağını indirmeye kalkar. İşte bu iki olay istenilen kıvılcımı çoktan çakmıştır. Artık halk, yani Müslüman Türkler baruttur dinamittir, toptur, tüfektir.

Düşmana Maraş dar gelir Maraş mengene olup düşmanı sıkır bitirir. Ve düşman onca teknik silah üstünlüğüne rağmen Şubat 1920'ye kadar dayanabilir defolup gitmek zorunda kalır.

Biz arkadaşlarla imamın mezarına gittik. Etrafta onca yerli turist olmasına rağmen mezar oldukça sakin ve tenhaydı. Oradan da zaten yakın olan Maraş kalesine çıkıp etrafı seyrettik. Sanki oradan bir tek insanın yani İmamın bir gurup Fransız askeri ile yaptığı ölüm-kalım mücadelesini görür gibiydik.

Bilindiği gibi Maraş'ta Sütçü İmam Üniversitesi var. Şimdi bazı zekâ özürü kendini bilmezler bu ismi beğenmiyormuş. Efendim imamı üniversite mi olurmuş? Daha çarpıcı, kıyırık bir isim olmalıymış. Yahudi ve buna bağlı olarak çalışan Mason, Siyonist, Amerika, Avrupa Birliği gibi Türkiye'yi kuşatan melanet sürülerinin Türk insanını ne hale getirdiklerine bir bakın. İnsanımızı milliyetinden, inanç ve imanından arındırıp ne hale getirmişler. Adamlar imam kelimesine bile tahammül edemiyorlar... Neyse Maraş'ta toru topu dört saat kadar kaldık. Bu arada yemeğini, dondurmasını yeyip suyunu içtik. Sütçü İmam'a daha yakın olduk ve Adıyaman'a doğru yola koyulduk.

Maraş Adıyaman arası 160 Km. kadar Artık yollar otobanı andırmıyor. Etrafta fıstık, incir, dut ağaçları ile üzüm bağları da azaldı. Tepeler çıplak. Vadilerde koyaklarda koyun sürüleri dolu. Adıyaman yeşilliği olmayan bir şehir. Orada bir çay içimlik kadar ancak kaldık. Ancak sizlere Adıyaman la ilgili bir hatırayı anlatayım. (Nasıl olsa işimiz bu)

Yıl 1979. Gelibolu Askeri Hastanesi Baş Tabiliği'ni yürütüyorum. Hastanede çok kıymetli, çalışkan, kendini işine ve hastaneye adanmış müstahdem arkadaşlarımız var. (Selim, Mustafa, Hayati, Fahreddin v.s. gibi.) Bunların tek kusuru tümünün aşırı derecede sigara içmeleri. Kendileri de üzülüyorlar ama ne hikmetse bu meretten bir türlü kurtulamıyorlar. Bir gün toplu olarak geldiler. Adıyaman'da menzil diye bir yer varmış. Oraya gidip şeyhin duasını alan herkes, Sigarayı ve içkiyi bırakmış. Bizde gitmek isteriz deyip izin istediler. Gitmelerinin iyi olduğunu söyleyince Gelibolu'dan bir otobüs dolusu insan yola çıktılar ve dört gün sonra döndüler. Gittikleri yer hakkında olumlu şeyler anlatmadılar... Güya ticari bir kuruluş gibiymiş, şeyhi falan da görmemişler.

Dönüşlerinden itibaren onların sigara içtiğini ne ben gördüm, nede takibe aldığım ajanlar. Günlerden bir gün hastaneyi dolaşıyorum. Bodrum katta depo olarak kullanılan bir yere gidip görevli askere kapıyı açtırdım. İçeri girer girmez çok yoğun bir sigara kokusu ile sersemledim. Masanın üzerindeki kocaman bir tabak yığma sigara izmariti ile doluydu. Biraz üsteleince asker, bizim sigaracı gurup, hergin nöbetleşe o depoya gidip doyana kadar sigaralarını içiyorlarmış. Kendilerine bir şey demedim. Fakat iki gün sonra ellerinde bir Kur'an-ı Kerim'le geldiler. Yaptıkları sahtecilikten dolayı özür dileyip, bir daha sigara içmemecesine Kur'an'a el bastılar. Daha sonra onlarla beş sene beraber çalıştık bir daha asla sigara içmediler.

Adıyaman'da bir çay içimi kadar kaldığımızı söylemiştim. Şimdi kalacağımız otele Kâhta'ya gidiyoruz. Otel, içi beni, dışı seni yakar cinsten. O otele yerleşir yerleşmez Nemrut dağına hareket ettik. (Otelin adıda Nemrut) Nemrut dağının yüksekliği 3100 metreymiş. Güneş batmadan dağın zirvesinde bulunmalıyınız. Türkiye'nin ve dünyanın dört bir yanından gelip Nemrut dağından Güneş'in batışı seyrediliyormuş. Yol dağın yarısına kadar düzgün ise de, yardan sonra kötü dar ve bozuk. Sırf viraj. Yüzlerce araç yollarda. Arabayla dağın zirvesine beş kilometre kalana kadar çıkılıyor. Daha sonra yürünecek ama dik yokuş. Herkes yürümüyor da sanki iki büküm olup yokuş yukarı yuvarlanıyormuş gibi. Millet bitkin ve yorgun.

Bu dağın tepesi bir harika. Zaten buraya dünyanın sekizinci harikası diyesilermiş. Dağın

zirvesi heykellerle dolu. Taştan yontulan heykellerin her biri bir dev. En az beş on ton ağırlığında kayalar. Kayalar o bölgenin değil her biri ayrı ayrı yerlerden getirilmiş. Getirilmiş demesi kolay da o günlerin şartlarında, o kaya yığınları oraya nasıl çıkarılmış? Bu heykelleri M.Ö. 4. yy.da Babil Krallığına bağlı Komakomen Kralları yaptırasmış. Bu insanlar inandıkları tanrılara çeşitli şekillerde heykeller yaptırıp onların gönüllerini alırlarmış. Esas ilginç olan şey ise dağın tepesindeki Kümülüs yığını. Çıkıntı tepelik demek. Dağın din tepesinde Koma koman kralının mezarı varmış. Bu mezarın üstü bizim bildiğimiz malama ya da koni şeklinde çakılla yığılmış. Bu koninin tabanı bir buçuk Km. Yüksekliği de 80 metre olasıymış. Çakıllar yumruk büyüklüğünde kırma çakıl. Yani bu çakıllar tam 2500 sene önce bir yerlerde kırılıp oraya taşınmış. Ama nasıl? Bu işe oralardaki hiç kimse akıl erdiremedi. Birazda sizler düşünün bakalım?

Dağın başı insan kaynıyor. Oradaki görevlilere göre o gün onbeşbin kişi varmış. Bazı günler öyle olurmuş. Yabancıların çoğu Japon. Küçük boylarıyla ortalıkta vıgıl vıgıllar. Herkesin yüzü batıya dönük. Güneşin süzülüp kâinat denen bilinmezliğe yuvarlanıp gitmesini bekliyoruz. Güneş'te işi ağırdan almaya başladı. Bileşimindeki yedi renk birbirinden ayrıldı. Katmanlaşıp gün batımını renkten renge beledi. O kadar seyirci karşısında utangaçlığa bürünüp, renkten renge girdi. Kızarıp bozardı. Ve an geldi güneş boşluğa cumbuldayıp kayboldu. Ve de binlerce insan, yüzlerce aracın dağdan inme telaşı başladı.

DAHA GÜZELDİR ÇETMİ

Bahar gelince bağ budayıp boğazını açmayı
Yaz gelince filisin alıp otunu kazmayı
Güz gelince bağ bozup hevenk asmayı
Üzümlü bağda çıbığında yemek daha güzeldir.

Bağdan köfünlere üzüm kesip getirmeyi
Şırahada çiğneyip üzümü sıra etmesi
Kaynayan pekmezde tomata pişirip yemesi
Pekmezi güğümlerde çekmesi daha güzeldir.

Şimdi harap olmuş üzüm vermiyor bağlar
Küllü suya batırıp sergi bile sermiyorlar
Geceevler yıkılmış yenisini bile yapmıyorlar
Bağlarda gece evi görmek daha güzeldir.

Bahçelerde tomata, bakla, darı ekildi
Kenarı çahırlarla tomruklarla bekildi
Bentler tutuldu, arıklar açıldı, su geldi
Bahçeye cıgıl kapıdan girmek daha güzeldir.

Eyner arkasında tarlada kelle toplamak
Harmanda malama içinde buğday savurmak
Kıl harara saman katıpta kabalamak
Havayıda buğday ölçmek daha güzeldir.

Kışın kar kürüyüp damı yuvakla yuvmayı
Karin üstüne saman döküp kalburla tuzak kurmayı
Sokaklara sürünce açıp buzda kaymayı
Dağların başında buzların sarkması daha güzeldir.

İncekorumdan çasır baldıran yolup düirme etmek
İplere yığıp dalında harmana kadar çekmek
Harmanda düğün üstünde saman oluncaya dönmek
Hayvanla hararda saman çekmek daha güzeldir.

Edilhandan dolamp çakıllıya varsak
Ağı sepeti tayyudan bögedine atsak
Balıkları korda pişirip ekmeğe sıksak
Holta ile balık tutmak daha güzeldir.

Düğün eşyasını katırlara yükleyip getirmek
Haftaya düğün var deyip etli pilavı damlarda yemek
Gelin arabasının önünü ip kurup kesmek
Düğünde horozu alıp kaçmak daha güzeldir.

Eğriğin gölgesinde serinde uyku çekmek
Koyunu sağıpta helkelerden süt süzmek
Haranıda pişirip savurduktan sonra tasta içmek
Haranı dibini sıyrıp yemek daha güzeldir.

Kim inanırdı sekinin ormanlık olacağına
Akla gelmezdi yolun kemikli esikten aşacağına
Denizciğin suyunun kuzandaki havuza akacağına
Yırtık pabuşla havar sulamak daha güzeldir.

Koyun kuzu çok olurdu çoban olur güderdik
Bahar geldimi dağa çıkar güze kadar inmezdik
Yazın mektebin önünde gezmesini özledik
Geceleri sırtında kepenekle örü gütmek daha güzeldir.

Herkes eski mezarlık ılkılıkta süt sağacak
Arada bir ilan edilip köy oğlağı tuzlanacak
Gelen sütler biraz sonra değişik olacak
Kadınların çöplerle süt değişmesi daha güzeldir.

Tuluğu dağana bağlayıp yayık yaymayı
Yoğurdu bişikle yayıp ayran yapmayı
Kazana doldurup keş için kaynatmayı
Keşi kışın derisinde yemek daha güzeldir.

Ayran yoğurt çok olurdu kıymetini bilmezdik
Şimdi şehirde yoğurdun süütün tadını özledik
Tulukta ayran yayar yannıktan katar içerdik
Yağı alınan ayranın tadı daha güzeldir.

Dağlar yem yeşil olur çiçekler tomurcuk açar
Karin eteklerinden akan sular koyaklarda coşar
Yeni fitrelenmiş ekine helkelerle gübre atar
Acı bahar yaylaya göçmek daha güzeldir.

Harmanı tamir edip samanla bir güzel depmeyi
Düğünle nohut sürüp dağana mercimek dögmeyi
Kuyudan buz gibi suyu çekmeyi
Kalburda buğday çalkalamak daha güzeldir.

Hamuru yoğurup ocaktaki sacın altını yakınca
Lahanadan tomatalı katmer yapınca
Artan hamuru korlu küle döküp kızartınca
Çayla bitti övmesi yemek daha güzeldir.

Değirmenin yanında buğday yıkaması
Damlarda çul üstüne seripte kurutması
Değirmende üğütüp bulguru küplere katması
Unu ambarlara katmak daha güzeldir.

Boz armutu sıırıkla endirip toplamayı
Tokmakla döğüp damda kurutması
Değirmende üğütüp dövmeli ekmek yapması
Dövmeli ekmek yemesi sacında güzeldir.

Özledi gönül dağda çamurda gezmeyi
Tohumu tarlaya serip sabanla sürmeyi
Ekmeğe keş dörüp çayla sıkma yemeyi
Demli çayı dağda içmek daha güzeldir.

Bir zamanlar köydü şimdi ise şehir olmuş
Artık şehirden köye dönülür olmuş
Boğazdaki musluk eskisinden güzel olmuş
Musluğun suyunu tasta içmek daha güzeldir.

Gelmiş geçmiş atalarımız var unutmayalım
Bağda bahçede tarlaları gen bırakmayalım
Ağaçların çiçeği var soldurup kurutmayalım
Gölgede dinlenip serinlemek daha güzeldir.

Kemal ARI
02.01.2007

ÇETMİ ÇAYI

*Hangi kutbun buzulundan çözüldün
Hangi Okyanusa misafir oldun.
Boran düşmanın mı, umman aşkın mı
Deryaya hoş geldin sen Çetmi çayı*

*Güneş vurdu bir damlanı bin etti
Buhar etti, bulut etti, buz etti,
Yaratan emretti, yağmur kar etti
Semaya hoş geldin sen Çetmi çayı
Emrolundun yeryüzüne dikildin
Gökyüzünden dua ile döküldün
Arpa ile toprağıma ekindin
Toprağı hoş geldin sen Çetmi Çayı*

*Hangi dağın kan dağına kakıldın
Nice ağaç yaprağında can buldun
Hangi kuşun kurdun karnına doldun
Dağlara hoş geldin sen Çetmi çayı*

*Hangi dağın ambarını doldurdun
Hangi çatlaktan sızıp da yol buldun
Nice geniş ovalara göl oldun
Göllere hoş geldin sen Çetmi çayı*

*Toroslardan çıkıp seda sa'arsın
Aşk ile akış, ne neye kanarsın
Denizcikten Asarcığa inersin
Güllere hoş geldin sen Çetmi çayı*

*Her tepede, her enginde mimarsın
Yanmışlara şifa, serin pınarsın
Yaratana şükür, iyi ki varsın
Köyüme hoş geldin sen Çetmi çayı*

*Kul Osman der kenarına otursam
Muhammed aşkına elim batırsam
Can özünden bin salâvat getirsem
Canlara hoş geldin sen Çetmi çayı.*

*Gürülevik gayrı döndü çeşmeye
Hacet mi kaldı taş oluğa tahtaya
İlaç oldu aşımıza katmaya
Evlere hoş geldin sen Çetmi Çayı*

*Kul Osman der hiçbir canı horlama
Rızkına razı ol şirkli parlama
Teni toprak ister, suyun ummana
Dönmeye hoş geldin sen Çetmi çayı*

*Korucu Osman UÇAR
14.10.2006 - Antalya*

KÖY ODALARI

Hüseyin VAROL

Türk insanı misafirperverdir. Misafirini sever. Bu bizim gelenek ve göreneklerimizde vardır. Hatta derler ki, "misafir yedi kısmetiyle gelir. Altısını ev sahibine bırakır, birini yer." Bu anlayışla eskiden köylerimizde Köy Odaları vardı. Bu odalarda misafir ağırlanır, yemekleri verilir, hayvanı varsa odanın ahırına bağlanır ona da yem ve saman verilir. Odaların etrafında bulunan aileler bu odaları takip eder, gelen misafirleri memnun etmek için ellerinden geleni yaparlardı. Bir seferinde bende böyle bir olaya şahit olmuştum. Amcamın biri ile Hadim'den yaya olarak köye geliyorduk. İşimiz nedeniyle geç kalmıştık. Akşam namazı sıralarında İlica Pınar'a varabilmıştık. Yeğenim dedi, burada yatalım. Şurada köy odası var. "Akşamın şerrinden sabahın hayrı daha iyi olur." Siz bilirsiniz amca dedim. Ve amcamın bildiği odaya vardık. Odada iki kişi daha vardı. Selam verip oturduk. Tanışma faslından sonra bir çocuk kapıdan bakıp alelacele geriye döndü. Ben ne olduğunu anlayamamıştım. Amcam "yemek getirecekler, kaç kişiyez diye bakmaya geldiler" dedi. Biraz sonra hakikaten yemekler geldi. Yedik içtik. Sonra yüklüklerde bulunan yataklardan serip yattık ve sabah namazının arkasından tekrar yola koyulmuştuk.

Bizim köyümüzde de o zamanlar 4 - 5 tane faal durumda misafir odaları vardı. Şimdi maalesef herhalde misafir ortada kalır. Bu arada size dedemin bir hikâyesini anlatayım.

Köyün birisinde camiye gelen misafiri sen götürüceksin ben götürüceğim diye kavgaya edermiş. Adamın biri demiş ki, yahu kavgaya ne gerek var. Herkes bir taş oturak haline getirsin ve caminin önüne bıraksın gelen kişi kimin koyduğu taş oturursa misafiri o taşın sahibi götürsün. Bu fikir kabul edilmiş. Herkes bir taş düzelterek oturak haline getirip caminin bahçesine bırakmış. Bu arada misafir sevmeyen birisi kimse oturmasın diye sivri bir taş bırakmış. Nasıl olsa buna oturan olmaz ben de misafir kabul etmem böylece diye düşünmüş. Günlerden bir gün bir adam bu sivri taşın üstüne oturmuş. Cami çıkışında, arkadaş misafir senin taşının üstüne oturdu. Onu sen götürüceksin demişler. Adam çaresiz misafiri evine götürmüş. Yemek hazırlayıp buyur etmişler. Adam sofraya oturmuş. Bu arada ev sahibi misafiri göz ucuyla süzmeye başlamış. Bakmış ki birde ne görsün. Sofraya yedi kaşık iniyor, bir kaşık misafirin ağzına gidiyor. Bu duruma afallamış tabi. Gözleri fal taşı gibi açılmış kalmış. Ama bu hale bir mana verememiş. Misafir gittikten sonra hemen hocanın yanında almış soluğu.. "Hocam böyle bir olay oldu şaşırp kaldım. Bu hale ne dersin" demiş. Hoca gülümseyerek "oğlum" demiş. "Misafir yedi rızkıyla gelir, altısını ev sahibine bırakır, birini yer" demiş. Bunun üzerine adamın akli başına gelmiş. O sivri taşı kaldırıp yerine çok düzgün bir taş koyarak hatasını düzeltmiş...

Köy odalarında gençlerin eğlendiği ferfeneler düzenlenen odalarda vardı köyümüzde. Kahve olmadığı için buralarda toplanıp eğlenirler, sohbet ederler, hoşça vakit geçirirlerdi.

Köyde bulunan diğer bir oda ise şimdiki adalet saraylarının yaptığı görevi yapan köy odalarıydı. Bazı ufak tefek meseleler burada halledilirdi. Biz o zamanlar çocuk olduğumuz için bu odalara alınmazdık. Sadece biz değil ilgisiz kimse alınmazdı. Bu odalarda muhtar heyeti, köyün büyükleri ve imam katılırdı. Köyün bekçisi ise kapıda durur etrafı kontrol ederdi. Biz sağda solda bu mahkemenin sonucunu merak eder bekleyirdik. Bazı cezalar ufak tefek tekdir/azarlarla geçiştirilirdi. Yüz kızartıcı cezalar ağır olurdu. Bunun için falakaya bile yatırılanlar olurdu. Biz bunu içerden gelen sopa seslerinden, "ah", "uh" şeklindeki bağırışlardan anlardık. Bazı bazı para cezaları da verilirdi... Böylece köydeki kimi meseleler çözülür olay ileri mahkemelere intikal etmeden bitirilirdi. Bu köyün düzeni için o zamanlar alınmış bir tedbir mekanizmasıydı...

Ben de o zamanlar bir keresinde köy odasına çağırılmıştım. Sırasıyla mahallenin davarını herkes ikişer üçer gün güder getirirdi. Bu uygulama çoban bulunmadığı zaman yapılr ve adına da keşik denirdi... Keşik sırası bize gelmişti. Anam, "Hadi bakalım oğlum. Sen güt gel" dedi. Ben bu işte biraz acemi olduğum için başka bir arkadaşla mallarımızı karıştırdık. Beraber güdüp geldik. Meğer biz köyün yasaklamış olduğu muntıkaya girmişiz. Bunu köyün bekçisi görmüş. Bizi şikâyet etmişler. Akşam bizi odaya çağırıldılar. Babamla beraber varıp kapının yakınında bir köşeye iliştik. Muhtar hemen söze girdi. Babama, "Eyip, bunlar yanlış yerde davar otlatmışlar." Babam, "ne yapalım bir yanlışlık olmuş. Çocuklar bilmeden yasak yerlere gitmişler... Cezamız varsa boynumuz kıldan incedir" dedi. Muhtar bize dönerek, "neden o tarafa gittiniz lan.." dedi. Biz, "dayı" dedik "yasak olduğunu bilmiyorduk, ondan gittik." Azalardan birisi, "beşer lira ceza yazalım da akıllansınlar" dedi. Muhtar, "Madem bilmeyerek gitmişler bu seferlik affedelim." Dedi. Bu odaya çağırılma neticesinden böyle bir sonuç alarak kurtulmuştuk...

Netice, bizler bu dünyada hepimiz bir misafir ve bir yolcu gibiyiz...

Ve yine hepimiz yaptıklarımızdan mesulüz ve sonunda hesaba çekileceğiz...

Anılarda Kalanlar

İnsanın uzun sanıp yaşadığı hayat bir rüya kadar kısa.Sene bindokuzyüz kırkbeş şimdi ikibin yedi altmış iki yıl.Hergün ve gece bir rüya alemi.Çetmiyi onbir yaşına kadar yaşadım.Ama elli bir senenin her günü ve gecesi geçmiş onbir yılı yaşıyor.Çetmi sevgisi çetmi özlemi her çetmili gibi beni rüya aleminde buluşturuyor.Sevginin güvenin ahde vefalı olmanın manevi güç ölçülerini en uç doruğa yükselten her çetmili sevgi yumağı içinde bir bütün olmuş o manevi kuşak bağıni çözülmemek üzere çok sağlam atmıştır.Bunların en canlı örneğini ikibinyedi ocak ayı içinde çetmili olmanın gururunu gözlerim yaş dolu dolu yaşadım.Ve gördümki elele verildiğinde ferhatın dağları deldiği gibi delinmeyecek dağ olmadığını bir daha bunun fark edemeyenlerin kapanmış gözlerinin açılmasını CENABI ALLAHTAN niyaz ederim.İşte altmış sene geçmiş olmasına rağmen karın yağmurun çamurla soğuşun birdenbire berrak bir güneşe dönmesi çetmi sevdasının içimizde uhte haline dönerek kuşak bağı içinde tutmaktadır.O kuşak ki çetmili olupta kimliği rütbesi kişiliği ne olursa olsun,nerde ve hangi yörede olursa olsun tüm kardeşlerimiz daha çok çetmiye bağlılıklarını gösteriyorlar.YÜCE ALLAHTAN bu bağlılığın dünya var oldukça devam etmesini temenni ederim.Bana iki alemde hatırlatan gavgalı Baki hocanın kıssadan hisseyi aktarmak istiyorum.Bunu gavgalı Ali dayımdan dinledin.Amcası gacgalı bakinin evine gittiğinde derki

Yeğenim Ali,şu pencereden dışarıya bir bak dayım Ali baktığında yeğenim ne gördün diye sorar?Ali dayım amca karşıda falanın bahçesi ve birkaçda ağaç gördüm.Baki hoca yeğenim işte dünya o kadar küçük ve kısa.ALLAH gavgalı baki amcaya rahmetini bol etsin dayım Aliye uzun ömürler versin.bu kıssadan hisse örneği geçmiş altmışiki senenin yalnız onbir yılı çocukluk dönemlerim.O onbir seneki küçüklere sevginin büyüklerde saygı hürmetin yüceliği çetmi sevdasının ateşini tetikleyerek ileriye taşımaktadır.Çetmide doğmanın bülbülün altın kafesi değil diken dallarının vatan hasreti misaliavantajını taşımaktayız.dolayısı ile ne sarı çiçekleri nede dikenleri doğdumuz köyümüzden koparmıyacaktır.Ahde vefanın sonsuzluğuna inanır ahlak ve ölçüler içinde bize ve çetmiye sağlık ve saadetler getirmesini ALLAHTAN dilerim.

08 02 2007

Hidayet Şevik / Antalya

Ah Yaylalar

Evimizin önünde göründü deve kayası
Geçmemiş mi oralardan Hüseyin ağası
Yaylamızın ismi de Çamır yalanı
İçemedim çeşmemizin suyundan

Yağırın gönlünde ördekler yüzer
Çamır yalanında keklikler öter
Bizim yayla evinde dumanlar tüter
Ne yapalım bizim kader böyleymiş

Genç yaşta dertlendim dermanım kesik
Gitmedim dağlara yaylalar küsük
Talihim tecellim yavrular küçük
Ne yapayım benim yazım böyleymiş

Önceki obada çakıl çektirdim
Şimdiki obada dertler çekerim
Gelip geçenlere sorar dururum
Çamur yalanından geçtin mi derim

Hüseyin Güder

1976 yıllarının güz aylarında yazılmıştır
Doğ.1936 - ölüm tarihi 1977

Sevgi

Hüseyin GÖKGÜN

İnsanlara yaklaşmak, onlarla çeşitli konularda ünsiyet peydah etmek, dertlerine ortak olmak, samimiyet oluşturmak ve arkadaşlık kurmak; bir taraftan kalpteki buğzu ve adaveti yok eder, öbür taraftan da İslam dininin öngörmüş olduğu kardeşliği ve güzel duyguları geliştirmiş, perçinlemiş olur.

İnsanların birbirleri arasında olan sevgi ve samimi duygu; her yönden güzel gelişmelere, insani ve İslami bağların pekişmesine, toplumlar arasında diyalog kapılarının açılmasına sebep olur. Onun için, insanın dünya görüş ve siyasi yapılanmadaki yeri ne olursa olsun bütün insanlara şefkatle, sevgiyle ve muhabbetle yaklaşmayı alışkanlık haline getirmek ve bu güzel alışkanlığı hayat boyu devam ettirmek lazımdır. Bu, cemiyet bazında önemli bir olgudur.

Birilerine sert davranmak, öfke ile yaklaşmak, korkuya sebep olan davranışlarda bulunmak her zaman için kavgaya veya en azından şiddetli şekilde münakaşaya zemin hazırlar. Kişileri korkutmak; aradaki sevgi ve saygı bağlarının zayıflamasına, sonunda da kopmasına sebep teşkil eder.

Mesele İslami açıdan da böyledir. İnsanları evvela cennetle müjdelemek ve İslami kuralları tanıtmak ve sevdirmek gerekir. Zaten, Yaratanını seven, O'nun cennetine umut bağlayan her insan Allah'tan korkar ve cehenneme girme ihtimalini de daima göz önünde bulundurur. Bu duruma din-i mübinde havf ve reca, yani "korku ile ümit arası" denir. İşte her Müslüman hem cennete girmek için ümit edecek, bu ümidi yitirmeyecek, hem de cehennemden korkarak Allah'ın (cc) emir ve nehiyleri karşısında gerekli hassasiyeti gösterecektir.

Sevgi, saygı, hürmet ve muhabbet. İnsanlar arasında en güçlü ve en önemli sulh ve sükun silahıdır. Herkes bu manevi silaha sarılır,

böylesine olgun bir hayat sürer ise o zaman her toplumda kardeşlik ve sevgi kendiliğinden yerleşmiş olur. Kötülerle, küfürlerle, gereksiz ve haddi aşan münakaşalarla, dövüş ve kavgalarla hayırlı bir sonuç elde etmek veya faydalı bir neticeye varılacak olmak imkânsızdır.

Öyle ise her toplumda, her cemiyet ve cemaatte bireylere sevgiyle yaklaşmalı, onları korkutan ve ürküten tutum ve davranışlardan son derece uzak kalmalıdır. Korku; insanlar üzerinde adaveti -düşmanlığı-, sevgi ise dostluk ve uhuvveti sağlar. Bizler; dünyaya düşman kazanmak için değil, dost kazanmak ve kardeşliği pekiştirmek için geldik. Bu hakikat herkes tarafından hem açık şekilde bilinmeli, hem de aynen kabul edilmelidir.

Sevgi, insanların kalbinde ve gönlünde inşirah denilen ferahlık ve iç huzuru meydana getirir. O halde sevgi bağı sürekli şekilde uyanık ve canlı tutmak gerekir. Aksi halde sevginin boşalan yeri daha değişik ve lüzumsuz şeylerle dolmuş olur. İnsanlar arasında oluşturulan sevgi zamanla nur halesi olarak kendini gösterir. Sevginin yerini hiçbir şeyin tutması mümkün değildir. Sevgi, gönülleri ve yürekleri fetheden manevi bir olgudur. Böylesine manevi bir olgudan mahrum olmak büyük bir eksikliktir. Korku ve insanlar arasında düşmanlık ile geçen ömür, sevgiyle geçen ömrün yanında hiç mesabesinde değildir. İnsanları korkutmamak ve sevdirmek çok önemli bir fazilettir.

Fakat yine de insanlara korku ile değil sevgi ile yaklaşmayı alışkanlık haline getirmeliyiz.

İnsanları ve Rabbimizin yarattıklarını sevmeyen, onlara karşı içinde kin ve adavet besleyen kimseler; bulunmuş oldukları cemiyette daima zelil ve rüsvay bir konuma sahip olurlar. Bu gerçeği sürekli olarak hatırlamalı ve gözler önüne getirmeli de bütün varlıklara, hassaten canlılara karşı gönlümüzde bir ünsiyet, bir sevgi beslemeliyiz.

Birbirlerini sevmeyen, saymayan ve karşılıklı muhabbetten mahrum fertler ve toplumlarda bütün beşeri hasletler yerle yeksan olur. Onun için hertürlü korkular dahi sevgiye dayalı olmalıdır. Sevgi; kardeşliğin ve her çeşit insani ve İslami duyguların manevi mimarı ve anahtarı mesabesindedir. Bu manevi anahtar

her türlü iyilik ve güzellik kapılarını kolayca açabilir.

Korku üzerine bina edilmiş olan aileler ve aynı şekilde korkunun hâkim olduğu toplumlar ile sevginin yerini korkunun almış olduğu milletler, medeniyetler ve kültürler hem uzun ömürlü olamaz, hem de birbirleriyle kavgalı ve gürültülü olur. Hepimiz Yunus'ça : "Yaratılanı sevelim, yaratanı ötürü" görüşünü

kalbimize, beynimize ve gönlümüze nakşetmeliyiz.

Sevgi; adeta ilim-irfan gibi bir ummandır. Bu ummandan herkes nasibi miktarı alır. Hüner; daha çok almaya, her gün almaya, böylece sevgi hazinesini artırmaya ve çoğaltmaya gayret etmek, çaba göstermektir. Bunu yapabilmek azim ve irade işidir. Ne mutlu irade sahiplerine.

Gereksiz ve yersiz korkular insan üzerinde her zaman için menfi etki yapar. Onun için korkuyla değil, sevgiyle hemhal olmaya, dostluk kurmaya ve taraftar kazanmaya çalışmalıyız. Beşeriyetin her ferdinde bütün insanlara yetecek kadar sevgi vardır. Yeter ki bu sevgiyi yerli yerinde kullanmasını bilmiş olalım.

Sevgi, insanların kalbinde ve gönlünde inşirah denilen ferahlık ve iç huzuru meydana getirir. O halde sevgi bağıını sürekli şekilde uyanık ve canlı tutmak gerekir. Aksi halde sevginin boşalan yeri daha değişik ve lüzumsuz şeylerle dolmuş olur. Görüşünü kalbimize, beynimize ve gönlümüze nakşetmeliyiz.

Eposta: gormeyen@gmail.com

İş Tel : 0.224. 366 05 26

Cep Tel: 0.532. 798 98 83

Mehmet Küçükçiftçi

Fotoğraftaki kardeşimiz 07 Aralık 2006 tarihinden bu yana Antalya Tıp Fakültesinde yatmaktadır. Kendileri yüksek tansiyona bağlı beyin kanaması geçirmiş ve eşi tarafından Alanya'dan Antalya Tıp Fakültesine yatırılmıştır... Mehmet Küçükçiftçi ameliyat olmasına rağmen yattığı aralık ayından bu güne henüz komadan çıkamamıştır. Kendileri 1961 Doğumlu ve Konya'nın Kadınhanı ilçesindedir.

Onu neden bu sahifede misafir ediyoruz?

Mehmet Bey, 1998'li yıllarda Vakfımızın Yönetim Kurulu üyeliğini de yapan rahmetli Ahmet Yeşil'in damadıdır. Eşi Makbule (Yeşil)'i elbette bilirsiniz. O şimdi çocukları ile birlikte eşine sahip çıkıp hayata döndürmeye çalışıyor. Kendisine bu mücadelesinde sabır ve metanet, eşine Allah'tan şifa diliyoruz.

Hemşerilerimizin Makbule hanıma ve eşine duaları ile sahip çıkmalarını, destek olmalarını temenni ediyoruz.

Kafanı Salla

Halis Yazıcı

Aziz dostlar, dosyamda biraz boş yer kaldı. Doldurmak için babam Ahmet Yazıcıdan bir hatırayı yazayım askerde jandarma idim Antalyalı bir arkadaşım vardı izine gelirken babam ve ablalarım kardeşim Abdullah Antalya'da idiler.

O sebeple önce Antalya'ya geldim. Arkadaşımın verdiği adresle evini buldum. Evlerini görünceye kadar arkadaşımın ırkını tanımamıştım. meğer aptalmış fark etmez bizde ayırım yoktur babası oğluna şu nasihati gönderdi oğluma selam söyle kimsenin kalbini kırmamasın

bir tokat vurmasın kimseden haraç almasın ben onun parasını gönderiyorum dedi. Doğru söyledi evet parası geliyordu hakkımı helal etmem dedi annesi de aynı ithamda bulundu ben dedi bende jandarma da idim. Bir ihtiyarın kalbini kırdım hala pişmanım dedi Ali amca nasıl kırdın o amcanın kalbini? Dedim şöyle anlattı; Ben bir köyden devriyeden geliyordum, bir ihtiyar amca eşeğe binmiş köyüne gidiyordu. Vakit akşam oluyordu.

Asker ağa saat kaç dedi ben cevaben amca saat bir tane dedim ama birkaç adım yürüdü tekrar sordu asker vakit ne vakit dedi ben cevaben amca vakit ahir zaman dedim. Amca biraz daha yol aldıktan sonra akşam havanın kararmasından telaşlanmış olacak oğlum asker akşama ne var ben onu soruyorum dedi. Amca dedim akşama bir tabak fasulye çeyrek ekmem

var amca sessizce yola revan olup gitti. Fakat ben bu yaptığımdan pişman oldum. Gideceği yolu, köyü biliyorum. Bir üç yol kavşağından geçecekti, arada bir kahvehane birde bakkal dükkânı vardı. Koştum. Orda yakaladım, helalleşmek için eşekten indirdim. Bakkala bir okka helva, birde okkalık ekmek getir dedim, getirdi. Amcaya, bunu yiyeceksin dedim. Yemem dedi sana kırıldım. Yiyeceksin. Biraz ekmek biraz helva yedi. Kalanını çantasına koydum kahveciye dedim, kupada bir kahve yap ve yaptı. İç bunu amca. Onu da içti.

Şimdi bana hakkını helal ettin mi dedim? Helal olsun oğlum dedi. Eve geldiğim zaman babama anlattım. Oğlum dedi kafanı bi salla. Tabi babamız söyledi ben kafamı sağa sola salladım. Zaten belli dedi. Ne belli baba dedim? Kafanda biraz olduğu dedi. Baba ne olduğu dedim? Oğlum biraz noksanlık olduğu belli. Bu sözlerle inanacak kadar ahmak mısın? Ağaçtan maşa, aptaldan paşa olmaz. Helvanın üstüne kahve içilmez. Ona aptal palavrası derler dedi.

Sevgili dostlar palavrada olsa ben kafamı sallasam da sallamasam da, aptalın sözlerinde de babamın sözlerinde de çok ders çıkartılacak şeyler var. Büyüklere karşı saygılı olalım. Zeki ol zeki, benim gibi kafa sallayıp salak olma. Çetminin sesine saygılarımla.

Çetmililer

Çok mu seversiniz şiir yazmayı
Alın elinize kazmayı
Haydi kazın bahçeyi
Kolaymış görün çetmilinin halini

* * * * *
Misafir perver insanları
Çalışkan çocukları
Sevgiyle dolu her yanları
Bir başkadır çetminin insanları

* * * * *

Gezin görün bahçeleri
Hayran kalırsınız hepiniz
Hele birde insanlarına
Bakar kalırsınız hepiniz

* * * * *

Herkes birbiri ile arkadaş
Herkes birbirine sırdaş
Onlar en iyi yoldaş
Bir tanışınız çetmiliyi

Merve COŞKUN
7.Sınıf Öğrencisi

Ölümün soğukluğunu hissetmek

Fatmana TOSUN

Ölüm ne zaman ve nerede geleceğini bilmediğimiz bir bilmecedir. Kimse nerde olacağı hakkında kesin bir söz söyleyemez. Ama şu bir gerçektir ki ölüm vardır yaşamak kadarda doğaldır. Fakat biz bu sözden her zaman korkarak söz eder ve hemen Allah korusun deriz. Oysaki ölüm haktır ve güzeldir. Güzeldir diyorum çünkü Allah'a kavusmak onunla olmak var.

Ölüm size, büyük bir ihtimalle, bir dakika öncesinde ölmeyi hiç aklınızdan geçirmedığınız bir anda gelecektir.

Her insanın, kendi hayatı hakkında bitmek tükenmek bilmeyen planları vardır. Liseyi bitirmek, üniversiteye girebilmek, mezun olmak, iş sahibi olmak, ev sahibi olmak, evlenip çocuk sahibi olmak, çocuğunu büyütmek, emekli olmak, huzurlu bir hayata kavuşmak gibi... Bunların dışında, herkesin, kendi içinde bulunduğu durum ve şartlara göre daha binlerce konuda çok kapsamlı plan ve tasarıları vardır. Fakat bu planları yaparken hiç aklımıza hastalık, ölüm getirmeyiz ama bu yapmış olduğumuz planların içerisinde gerçekleştiğinde ise hayal kırıklığına uğrar ve üzülmürüz. Oysa bu planların hiçbirinin gerçekleşeceği kesin değildir. Buna karşın ölüm, yüzde yüz gerçekleşecektir.

Peki akla ve bilince sahip bir insan hangisine öncelik vermelidir? Gerçekleşeceği kesin olan ölüm hakkında mı, yoksa olmayan şeyler hakkında mı plan kurmalıdır? İnsanların bir kısmı, kesin olmayanlara önem verirler. Hayatın hangi safhasında olursa olsun bütün planlarını, gelecekte daha iyi ve daha mükemmel bir hayata kavuşabilmek için yaparlar.

Eğer insan ölümsüz olsaydı, bu davranış gerçekten de mantıklı olacaktı. Fakat bütün planlar, ölüm denen mutlak sona mahkumdur. Bu nedenle, kesin olan ölümü bırakıp kesin olmayanları önemsemek, kesinlikle akıl dışıdır.

Hep ölümden bahsettim belki de yazıyı okurken nerden çıktı bu ölüm diyeceksiniz fakat ben yakın zamanda yeğenimi kaybettim. Bizim ve ailesinin yaşam planlarının içinde ölüm ve hastalık yoktu. Beklemediğimiz bir ölümdü. Bizi derinden sarstı. Fakat dedim ya ölüm var, gerçek, kesin ve haktır.

Aslında hangi iş için olursa olsun Allah izin verirse nasipse kelimesini asla eksik etmeyelim. Sizlere Arzu ve İbrahim çiftinin oğlu olan rahmetlik

Mustafa'nın ölüm anında yaşadığımız üzüntüyü anlatmak ve acımızı sizlerle paylaşmak istedim.

Her ne kadar köyümüze gelemesekte sizin hepinizi tanımasak ta eminim ki sizler bizi tanıyorsunuzdur. Ben EFE MUSTAFA'NIN kızı Fatma'yım rahmetlik Mustafa'da onun torunudur.

Beni çok etkileyen ve asla belleğimden silinmeyecek bir anı .Böyle bir anıyı hiç yaşamamak isterdim fakat Allah'ın takdiri. Sorgu sormak bize düşmez.

10.08 2006 tarihi her zaman ki gibi işime gittim. Saat 10'da bir toplantıya girdim saat 11'de bu toplantıdan çıktım daha yorgunluğumuzu atmadan yapılan toplantıyı değerlendirmeden bir telefon aldım telefonun diğer ucundaki şahıs arzu ablamın patronu Metin Tabak'tı. Hemen eşimle oraya gitmem gerektiğini orada işlerin karışacağını ailecek hepimizin orda bulunması gerektiğini anlatıyordu. Eşimin işte olduğunu kendimin izin alıp gelebileceğimi söylememe rağmen siz gelmeyin dedi. Bende kendisine neler olduğunu sorduğumda bir şeyin olmadığını fakat diğer kardeşlerime de haber vermeme isteyince yüreğim kor gibi yanmaya başladı.

Hemen izin alıp soluğu arzu ablamın iş yerinde aldım. Yolda giderken de Allah'ım ne oldu çocuklara bir şey olmasa diye söylenerek gittim. Vardığımda herkesin orda olduğunu gördüm. Ablam ağlıyordu ona ağlamakta denmezdi adeta kendinden geçmiş durumda ve sürekli çocukların sesini duymak onlara bir şey olmadığını öğrenmek istiyordu. Ben neler olduğunu sorduğum zaman herkes bir şey bilmediğini söylüyor sen nasılsan bizde öyleyiz diyorlardı. Doktor Metin Bey de bir şey söylemiyordu.

Sordugum zaman kızım bende bir şey bilmiyorum bilsem söylemez miyim diyordu. Ben ısrarla çocuklara bir şey mi oldu diye soruyorum. Oda doktor olmasının ustalığıyla çocuklara bir şey olsaydı söylemezmiydin demekten baska bir şey söylemiyordu. Bu arada ablam çocukların sesini duymak için çırpınıyor ve sürekli telefonlara sarılıyordu. Sonunda köyün telefonunu düşürdük.

Ablam büyük oğluyula konuştu ve ona bir şey olmadığını anladı fakat küçük oğlunun sesini de duymalıydı ki içi rahatlamalı ve kendisine söylendiği gibi ölenin kaynanası olduğuna ikna olmalı ana yüreğine bir su serpilmeliydi.

Fakat her şey istendiği gibi olmadı. Yeğenim Mehmet kardeşinin amcasının oğlu Hasanla çarsıda olduğunu ve kendisinin iyi olduğunu söylüyordu. Ama ablam cebinin cevap vermediğini ve oğlunun yalan söylediğini söylüyordu sokakta olan yeğenim annesinin yüreğinin bu acıyı duyduğu zaman kaldıramayacağını bildiği için annesini rahatlatacak sözler bulmaktaydı. Ablamı diğer odaya taşıdıktan sonra telefonu ben aldım annesinin burada olmadığını ve bana doğruyu söylemesini istedim. Ama bende sonuç alamadım kararlıydı söylememeye çünkü Isparta'nın Kabaca köyünün yolu uzayacaktı bitmeyecekti biliyordu.

Ama acı haber tez duyulmuş derlerdi doğruymuş ablama sakinleştirici iğne vurmak için gelen hemşire benim onun kardeşi olduğumu bilmemesi ve boşlukta bulunup söylemesiyle benim bağırmanın bir olmuştu. Hemşire kırdığı potu anladığı zaman çok geçti beni hemen odaya kilitleyip ve ağzımı kapatması ve ablamın iyiliği için sesimi yükseltmemem gerektiğini söylüyordu.

Ama ben göz yaşlarımı durduramıyordum. Biraz ağladıktan sonra ablamın yanına gittim ablam ağlıyordu tabiki bende bana neden ağladığını sorduğunda sen ağlıyorsun o yüzden diyorum fakat ablam benim bir şeyler bildiğimi kendisine de söylememi istiyordu. Söylememem lazımdı ben teyzesi olduğum halde yüreğim kor ateşinden beter yanıyordu ona nasıl söyledim o anne 9 ay karnında taşımış gecesini gündüze katmış emek vermiş yüreği evladını kaybettiğine nasıl dayanırdı. Dışarıya çıkıyor ağlıyor geri dönüyordum. Diğer kardeşlerime de bir şey söyleyemedim çünkü onlar da sebebini bilmeden ağlıyorlardı birde bilseler düşünmek bile istemiyor ve kendimi tutuyordum Bu arada eşime kötü haberi verdim onunda gelmesi gerektiğini söyledim. Ve yolculuk anı başladı artık ablamın evladının soğuk bedeninin yanına gitme zamanıydı.

Yola çıktığımız ablamın yanına güç vermem

yardımcı olmam için beni oturtular. Bende sanki güç kaldımı ki ablama yardımcı olacaktım. Tabii bunu kimse bilmiyordu. Göz yaşlarım durmuyordu ağlıyordum. Fakat ablam ağlıyormusun dediği zaman benim silmeme gerek kalmadan göz yaşlarım kendiliğinden saklanıyordu bile hayır ağlamıyorum demekle yetiniyordum. Fakat bırakın kendimi ablamı bile kandıramıyordum. O anneydi yüreğine ateş düşmüştü çocuğunun sesini duymadığı için inanmıyordu yalanlarımıza eşi İbrahim'e soruyor o da kendisinin bir şey bilmediğini söylüyor teselli vermeye çalışıyordu. Yol inanamayacağınız kadar uzamıştı bitmek bilmiyor acı artıkça artıyordu. Köy

yolunun başına vardığımızda köy yoluna sapmayınca bir hışımla doğruldular neden köy yoluna sapılmadığının hesabını soruyorlardı. Çünkü onlarda biliyorlardı ki yol hastane yoluydu. Köyden eniştemi ve ablamı almaya gelen amca çocukları İbrahim ağabeyinin annesinin işlemlerinin bitmediğini alınması gereken kâğıtların olduğunu söylüyorlardı ikisi de inanmıyordu ama yapacak bir şey yoktu. Ben yalan söyleyen kişiyi düşman gibi bakıyor gönlünün nasıl ele verdiğini düşünüyor, kızırıyordum Ama o da mecburdu yalan söylemeye söyleyeceği şey basit değildi küçük arabada bir anneyi bir babayı nasıl raptedecektik. Haklıydı hastane önüne varınca ablam, eniştem ve beni arabada bırakarak cenazeyi

almak için köyden gelen diğer eniştemin amca çocukları arabadan indiler. Benim de dayanacak gücüm kalmamıştı ağlamamak için yol boyu kendimi zorlamış ve artık bende de güç kalmamıştı ve arkalarından çıktım hastaneye gittim. Orada bağırmağa ağlamaya başladım. Beni sakinleştirdikten sonra ablama ve enişteme benim söylememi istediler önce itiraz ettim olamaz nasıl söylerim dedim ama çaresiz ben söyledim. Arabaya yaklaştım ablamı aşağı indirdim. Bu arada eniştemde inip amca çocuklarının yanına gitmeye başladı. Ablamın, nereye gidiyoruz, neden indik, ne oluyor diye sorularının ardı arkası kesilmiyordu. Bende ağlayarak yüreğim acıyarak çocuğumuzu almaya geldik ama dememle birden, bizden 10 adım uzakta olan eniştemin yere yıkılması.. Kolumda olan ablamı ben biliyordum. İbrahim deyip yere yıkılması ve sizin o ona şahit olmanız o kadar zor ki...

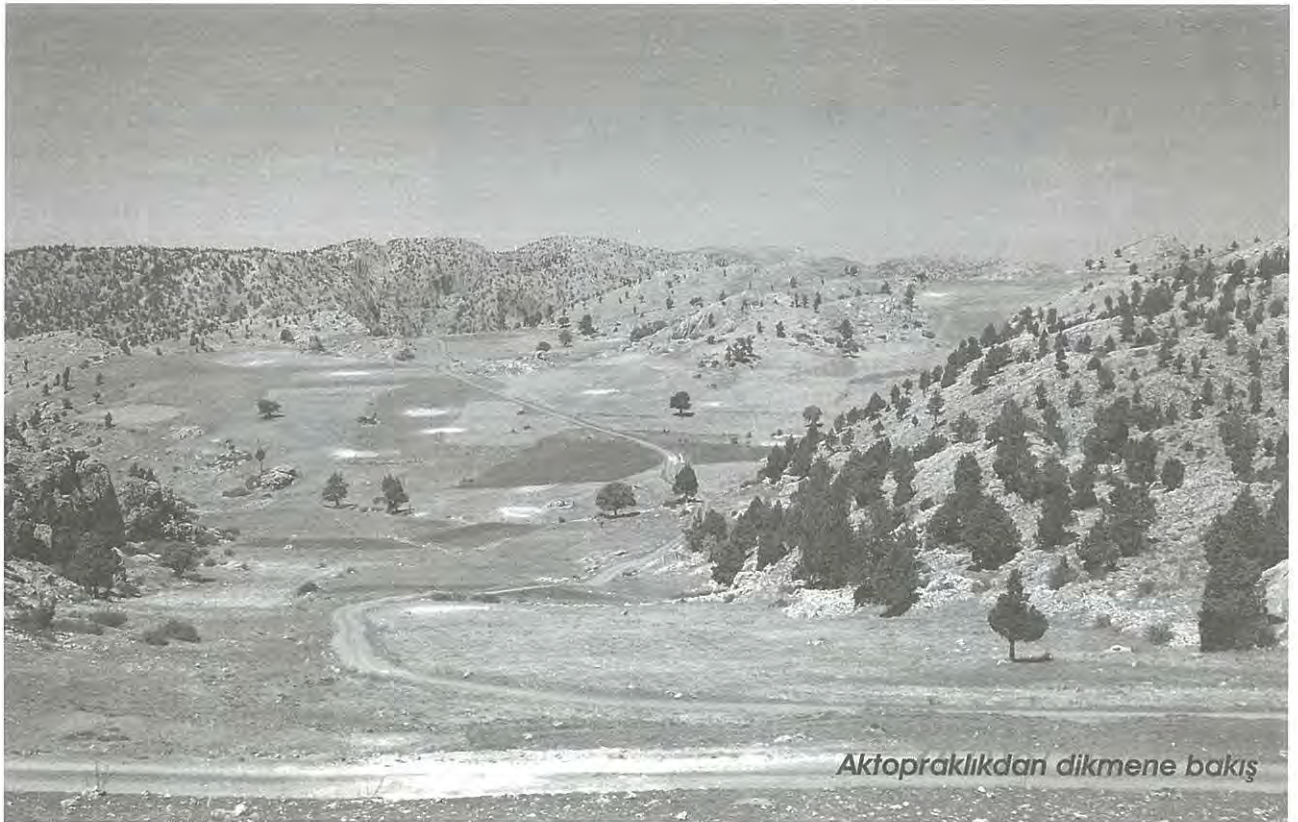
Bir anne bir babanın başına dünyalar yıkılmıştı artık onları zapt etmek mümkün değildi. Artık onların evlatlarının acısı iyice içerlerine oturmuş biraz olan umutları da bitmişti. Artık ne desem, ne yapsam faydasızdı. Ablamı ve eniştemi bir köşeye çektiler teselli etmeye sakinleştirmeye çalışıyorlarken biri benim kolumdan tutup sen teyzesi misin dedi. Bende ağlamaklı bir sesle evet dedim. Beni kolumdan tutan bayan eniştemin akrabası olan Zehra hanımmış. Ölen yeğenimin yanına götürüp teşhis etmemi istediler. Ben ömrüm de böyle bir şey yaşamamıştım onu görmeye yüreğimin el vermeyeceğine, dayanamayacağımı söyledim.. Fakat benim koluma giren Zehra hanıma söz anlatmam zordu . Ölenin yeğenim olduğunu korkmamın anlamsız olduğunu söylüyordu. Ben de kızıp benden iyi mi bileceksin ben dayanamam ömrümde böyle anı yaşamadım dedim . Oradaki güvenlikçi Zehra hanım bayanın ayakta duracak hali yok ayrıca dayanamayacağımı söylüyor dediyse de hanımefendi bildiğini okuyor ve beni morgun önüne götürdü. Savcı kapıyı açınca karşımda yeğenim olacağını ve benim ölüyü teşhis etmemi söyledi bende savcıya çocukta yara, bere yada kötü durumun olup olmadığını sordum öyle bir şeyin olmadığını ama dayanamayacaksam girmememi söyledi. Ben olduğum yere yıkılacak gibi olunca vazgeçtiler

güvenlikçiler gelip beni Zehra hanımın elinden aldılar sonra amcası gelip rahmetli Mustafa'yı teşhis ettiler ve oradan çocuğumuzu alıp köye geldik. Gerisini anlatmama gerek duymuyorum çünkü bu yazımı okuyan kim olursa bu gibi acıları yaşamıştır mutlaka ateş düştüğü yeri yakıyor bizimde yüreğimize düşen ateş bizi yaktı.

Çocuğumuzu sessiz bir trene bindirerek Antalya'nın yolunu tuttuk. Anneannesinin evine getirdik çünkü onlara anneanesi bakmıştı anneannesini son kez ziyaret etmeliydi ona olan şükran borcunu bu şekilde ödemek nasip olmuştu Ama bu geliş farklıydı önce geliriken annesi ve babasından önce koşarak biz geldik diyorlardı ama bu sefer en arkadaydı benim çocuğum artık o dünyada misafirdi . Be sefer anneanesi ona koştu ama sevinçle değil ağlayarak içi yanarak ölüm rolleri değiştirmişti çünkü. Sözün kısası canımız şu an Rabbimin yanında.

Allah yeğenime ve tüm ölen insanlarımıza gani gani rahmet eylesin. Çünkü ondan başka sığınacak ve yardım dileyecek kimsemiz yok. Allah'a emanet olun.

Beni bu dergiye yazı yazmaya zorlayan ve bana bir meslek öğreten Ahmet Zengin abime de sonsuz şükranlarımı sunuyorum kendisinden Allah razı olsun. Allah'ın selamı üzerinizden eksik olmasın.

Aktopraklıktan dikmene bakış

Güvercinimiz

Seni bize rabbim verdi ve yine rabbim aldı
Seni ölümlerin en güzeliyle aldı
Cansız bedenine baktığımızda
Yüzünde nur vardı

Saçların altın gibi sapsarıydı Belliydi
Anana babana abine hasret olduğun
Gözlerini istesekte kapatamadık
Bakıyordun zorla araladığın gözlerinden son yolculuğunda

Kimler gelecek bakacak cansız bedenime
Oradaydık teyzem hepimiz
Seni canımızı son kez görmek için
Canımızı yaktın içimize acı verdin

Yapacak bir şey yoktu
Verende Allah alanda Allah
Seni her andığımızda gözümüzden yaş
İzinsizce sessizce akıveriyor

Etraftakilere aldırmadan
Yüreğimizde sönmeyen ateş
Birden alevleniyor
Ama gönlümüz rahat

Biliyoruz ki Rabbim seni cennetin en
güzel köşesine koyduğunu
Seni rabbime teslim ettik.
Sen rahat uyu yeğenim

Güvercinlerini düşünme
Baban oğlum diye seviyor bakıyor gözü gibi
Güvercinlerin evi bekliyor boşluk dolduruyor
Sende güvercinlerin gibi

Uçta gel rüyalarımıza
Dualarımız seninle
Hasretin ise içimizde
Seni Rabbime teslim ettik
Rahat uyu GÜVERCİNİM

Fatma TOSUN

Gölümdürüm Şehitlerine

Âlim ASLAN

Sizlere hayat nedir diye bir soru sorsak?

Eminim ki hayat denen olguyu herkes farklı şekilde yorumlar. Belki de binlerce tarif çıkar her görüşten farklı fikirler atılır ortaya. Ama

Hayatı belkide en kısa şu iki kelime özetliyor herhalde. YAŞAMAK VE ÖLÜM.

Hani derler ya yaşamak dediğin üç beş mutlu andan ibaret. Zaman denilen değirmen neleri öğütmüyor ki, taşlarının arasında. Genç, yaşlı, zengin fakir, küçük, büyük hepimizin bu dünya denilen sinemada üzerimize düşen rolleri oynadıktan ve bu bazen neşelendiren bazen ağlatan film bittikten sonra, uğrayıp mola verdiğimiz ve dünya kurulalı beri herkesin mecburi uğrak yeri ve kaşışı olmayan son durak...

Zenginse biraz şatafatlı (mermerli süslü falan) fakirse sadece başucunda bir tahta, arayanı soranı yoksa,, belki kimsesizler mezarlığında bir köşede gelen geçenden bir fatiha beklercesine yatan, ahiret'e intikal etmiş ebelerimiz dedelerimiz, onlarla vakti geldiğinde övündüğümüz nazlı geçmişimiz.

Ve bu ebedi istirahatgah'ta, çoğumuzun dışardan bile baktığında tüylerimizi ürperten, sanki bize hiç gelmeyecek sandığımız ama ummadığımız anda geliveren, akraba ve hısımların ahlak vahlar içinde götürüp bırakacağı 1 veya 2 metrekairelik kabir denilen topraktan yapılmış malikâneler, istirahat gâhlar veya iyi amel sahipleri için cennet bahçeleri...

Belki çoğumuzun yanından bile geçerken bi fatihaya bile üşendiğimiz kabir ehilleri... Ve bu dünya denilen bu kısacık hayatta yaşanmış yürek burkan enteresan hayat hikâyeleri...

Nasıftan yukarı ağıp yokuşu çıkmaya başladığınızda mezarlığın ilk kapısından içeri girip "essalamünaleyküm ey kabir ehilleri" deyip onları selamladıktan sonra, şöyle başınızı hafif sola çevirip aşağı tarafa baktığınızda, sizden bi fatiha beklercesine duran Dindabol'dan gelen, yumuşak kabir taşlarına kazınmış, biraz dikkatlice bakarsanız; **"Bakıp geçme ey Muhammed ümmeti, ölünün diriden bir fatihadır minneti, ilahi gabrimi Cennet, makamımı Tuba kıl."** **"Gölümdürüm'de tutuldum kışa, şehitlik geldi başa ..."** Yazan Gölümdürüm şehidinin mezarını göreceksiniz. Evet, bir şehitten bahsediyoruz.

Biraz araştırınca altında hazin bir öykü acı bir son çıktı. Hayretler içinde daha bi şevkle derinden araştırınca, o anı yaşayanlardan, o zamanlar 14 yaşlarında bi çocuk olan kıymetli bir abimizin hayatta olduğunu öğrendim. Zaman kaybetmeden evine gidip kapısını çaldım. Hepimizin yakinen bildiği adına Garagilik Âlim denen muhterem

abimizden bu acı olayı bizimle paylaşmasını istedim.

Varın bundan sonrasını onun ağzından dinleyelim;

"Yeğen, "yıl 1960" diye başlıyor söze. "Daha ben o zamanlar 14-15 yaşlarında falandım. Kaderin bize hazırladığı belki bir ömür boyu hatırladığımda ürpereceğim sürprizden habersiz Sarıveliler'den basma bazen satan, yani manifaturacılar gelmiş dediler. Bunların malzemelerini Başdere'nin beri yanındaki Garasan Gediği denilen yere katırlarla götürecek adam arandığını duydum. Zaten babadan yetim olduğumdan dolayı elimize üç beş kuruş geçerde eve faydamız olur diye, ben katırın yularından tuttuğum gibi hemen adamların yanına koştum. O zamanlar ekmek aş azdı yeğen. Şimdiki gibi bolluk nerde. Bu arada Altıparmak Ali diye bilinen Ali Yıldız (şimdiki altı parmak Hasan'ın babası) ve komşusu Fatma Tunç (Giritli Velinin hanımı) Hüsem Ömer'in oğlu Mehmet (Hüsemme Mehmet) geldiler. Başımızda yaşça bizden oldukça büyük Ali dayı vardı.

Manifaturacılarla 15'er liraya Gölümdürümün ilerinde Garasan Gediği denilen yere kadar götürme karşılığı anlaştık. Adamların malzemelerini sözüm ona katırlara yükledik. Eski mezarlığa geldiğimizde Hüsem Memedin bi işi çıktı ve gatrını bana bırakıp geriye döndü. Biz üç kişi yola devam ettik. İyi hatırlıyorum bir Aralık ayıydı. Yola çıkarken havanın açık olmasına rağmen Gölümdürüm'e vardığımızda bir yağmur başladı ki sorma. Bardaktan boşanırcasına. Biz anlaştığımız yere varınca adamlar dediler ki; "size 2,5 şar lira daha verelim bizim malları köye kadar götürün. Ali dayı olur dedi ve tekrar yola koyulduk. Köye vardığımızda zaten akşam olmuş geriye dönmek için imkânı kalmamıştı. Neyse, geceyi orda geçirip sabaha dönmeyi planlıyoruz.

Sabah kalkınca havanın daha da kötüleştiğini yola çıkmanın imkânsız olduğunu görünce olduğumuz yere çakılıp kalmıştık. İki günü o köyde geçirdikten sonra, üçüncü gün sabah havanın yarıldığına gidebileceğimiz kanaatine varınca, erkenden, kahvaltı bile yapmadan yola düşüp Çetmi'ye doğru yola çıkıyoruz. Biraz havanın dinginliğinden, birazda kaderin ecel saatini doldurmak için oyalamasından herhalde, şimdiki Yörük pazarı diye bilinen mevkie gelince Ali dayı yoldan sapıp ormana şam goyağı dediğimiz yere doğru katırları sürdü. Ben biraz gerideydim

Ali dayı hayırdır dedim.

"Yeğen" dedi "buraya kadar gelmişken boş gitmeyelim hayvanlara birer yük pür eyleyelim"

Pür kesmek amacıyla gitmediğimiz için yanımızda ne tahra ne balta nede kesecek bişey vardı. Ben neyle keseceğiz gibilerden Ali dayıya imalı bi bakış atınca, cebinden çıkardığı bağbışkısını göstererek, "bu ne güne durur, hadi sen gençsin kanın bizimkinden hızlı akar, çık bakalım pürün başına" dedi. Şimdiki gibi dizler tutmaz değil ya. Yeğen ben koca şam ağacına bi arbiştım, bi ayağımla dala basıyorum bi elimle bışığı çalışıyorum derken, 4 yük pürü eyledim attım hendeğire. Katırlara yükletip tekrar yola düşüyoruz. Tam Gölümdürümdeki çaya geldiğimizde birde ne görelim, üç gün önce giderken babıçlarını bile ıslatmayan dere, bi kaç günlük yağmurun ardından dağdan, koyaklardan inen suyla olmuş koca bir derya. Geçmenin imkânı yok. Bu arada tekrar hava bozulmaya, ortalık acımaya, bi sis çökmeye başladı ki, sorma. Karşıya geçmenin başka imkânı olmadığı kanaatine varınca, çaya coşkun sele vurmaya karar veriyoruz. Ya Allah bismillah deyip katırların kuyruğundan tutup suya vuruyoruz. Mallar can havliyle seli geçmeye çalışıyor. Ben ve Fatma teyze karşı yakaya geçmeyi başarıyoruz. (tam buraya gelince Âlim dayının gözlerinin dolduğunu, içinin sıkılmaya başladığını, sanki o anı yeniden yaşıyormuş gibi olduğunu hissedince, istersen dedim sana rahatsızlık verecekse anlatma.) Biraz dinlenip kaldığımız yerden başlıyor anlatmaya. Arkaya bakınca Ali dayıyı katırıyla birlikte sele kapılmış sürüklenirken gördük. Su çok coşkun olduğu

için can derdinden olacak ki, katırın kuyruğunu bırakmamış. Onunla birlikte akıntıya kapılmış, bi batıp bi çıkıyordu. Yaklaşık 30 metre sürükledikten sonra suyun böğetlendiği yerde Fatma yetiiiiş diye bağırdı. Bizden tarafa geçmiş olan Fatma teyze, tekrar suya atladı ve Ali dayıyı bi parça itekleyip suyun kenarına itti. Fakat oda yüzme falan bilmediği için suya kapıldı sürüklenmeye başladı. O esnada bizden çıkan canhıraş çığlıklar ta arşı aladan duyuldu belkide. Biraz sürüklenen Fatma teyze Gölümdürüm tarafına çıkmayı başardı. Ali dayıda suya kapılan katırın semerini sudan çıkarmaya çalışıyor, suyla ıslanıp ağırlaşan semeri, hâla üzerinde yüklü bulunan pürden dolayı kenara çıkaramıyordu. Bu arada ıslaktan soğuktan titremeye başladık. Buz gibi bir ölüm korkusu sarmıştı içimizi. Yalvarırcasına Ali dayı, haydin bi gidelim boş ver semeri falan diyordum Herhalde Azrail'in oyalamasından olacak ki, "yeğen sen katırları bi sür" dedi. "Biz arkandan yetişiriz." Olmaz molmaz falan dedimse de, "Sen bi sür çocuk" dedi hiddetlice. Ben Allah bildiği arkandan gelecekler ümidiyle katırın peşinden yola düştüm. Çakıllıya geldiğimde önden giden iki katırın hani suyada vurup ıslanınca titreyip beklediğini gördüm ve yerden bulabildiğim bi kaç taşı fırlattım. Gatırları önüme gattım. Hem arkama bakıyor, hem üşümekten, hemde sabah bişey yemeden çıktığımız için, açlıktan dolayı takatten düşen gövdemi taşıyabilmek için bizim katırın kuyruğunu sıkıca kavırıyordum. Dikmen dedesine doğru eğildiğimde hava birden yarıldı. Ama buz gibi ayaz hala bıçak gibi kesiyor ortalığı. Allah bildiği ben daha gündüz zannediyordum. Gökyüzüne bi baktım yıldızlar var. Ha dedim akşam olmuş. O vakte kadar belki korkudan, belki o olaydan dolayı, vakti zamanı unutmuşum. Daha doğru fehmedememişim.

Dikmen dedesinden geriye bi baktım Ali dayılardan gelen giden yok. Aşağı yıkıldım. Bu arada canavardan falanda kokuyorum. O zamanlar dağda mahlûkat boldu yeğen. Neyse uzatmayalım. Çekircek kayasından aşağı eğilince, avazım çıktığı kadar, "cankurtaran yokmuuuu" diye bağırmaya başladım.

Asarcıkta o zamanlar Köse Mustafa'nın, Hüsem Omar'ın, Eski Ehdiyarların çardakları vardı. Kışın sürüleri orda otlatırlardı. Kösenin çardağından ses verdiler. Yanlarına vardığımda Şekir Hasan'la Gök kerim varmış. Ağlayarak durumu anlattım. Bu günkü gibi hatırlarım, bi tahranaşı bişirmişler, onu yiyeceklermiş. Ya iki, ya üç yolda ben aldım. Gök kerim'le yola çıktık. Köye geliyoruz öde belenine geldiğimizde, anam rahmetlinin ağlayarak bizi beklediğini gördüm. Neyse sarıldık sarmalaştık Ali dayıların orada kaldığını, ama kurtulup yolda geldiklerinden, ama tekrar suya kapıldıklarından haberim olmadığını, başımıza toplana köylülere ve o zaman ehdiyar olan Garamehmed'e, gece bekçiliği yapan gara Mustafa'ya anlattım. Gecenin bi hayli geç olmasından dolayı yapacak bişeyin olmadığını, sabaha kadar gelmezlerse, erden gidilip aranacağına karar verildi.

İnan yeğen hayatımın en uzun gecesini işte o gece yaşadım. Herhalde sanki saniyeler saat oluyor, saatler bir gün kadar uzuyordu. Vakit bir türlü geçmek bilmiyor, içimdeki sıkıntı giderek artıyor, can boğazıma kadar geliyor, sanki boğulacak gibi oluyordum. Neyse sabah bütün köylü aramaya çıktık. Gölümdürüme varınca, derenin bizden yakasında ali dayının öteki yakasında Fatma teyzenin donmuş cesetleri bulundu. Orada iki sal yapıp köye getirdiler defnettik. Allah şehadet mertebelerini kabul etmiştir inşallah. Mekânları Cennetin en güzel yeri olsun inşallah

İbrahim Arı

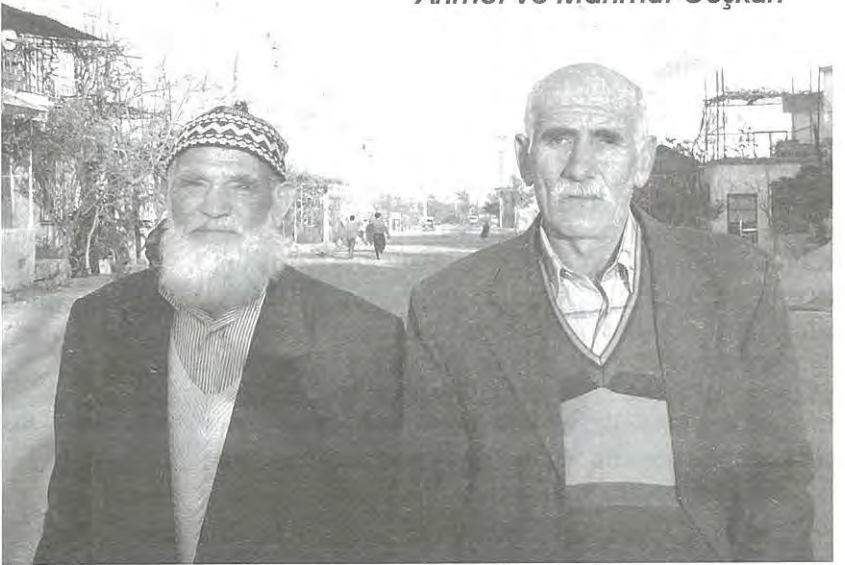
Efendi Bircan

Ali Güçlü

Ahmet ve Mahmut Coşkun

Mustafa Arı - Hasan Bayram

TECRÜBE

Halis YAZICI

2 Şubat 2007 Cuma günü sabah saat dokuza yaklaşırken kasabamızın emektar şoförlerinden Ali Boz'un transit marka yolcu arabasıyla anavatan Çetmi'ye gitmek üzere Antalya'dan yola revan olduk. Serik civarına yaklaşırken sağanak şeklinde yağmur başladı. Bir süre yağdıktan sonra hikmet-i hüda hava açıldı. Alanya Mahmutlar beldesi, Kuş Yuvası güzergâhından seyreliyorduk. Torosların zirvesine doğru ilerliyorduk. Belirli yerlerde mola verdiğimiz olurdu. Bizim Ali usta devamlı yol alıyor istirahatı hiç zaman bırakmıyordu. Bu durum dikkatimi çekince, "Ali usta mola vermeyecek misin?" dedim. Ağabey, gevne belini aşalım istediğin yerde mola veririz diyordu. Kaç defa söylediysem "Abi gevne belini bi aşalım" diyordu sürekli. Belli ki Ali ustanın tecrübeleri muhtelif sinyaller veriyordu. Hülasai velkelâm nasip oldu Gevne belini aştık. Zaten molaya da lüzum kalmamıştı. Son durağımız Çetmi'ye yaklaşmıştık. Nitekim saat 17 sularında Çetmi'ye vasil olduk. O günkü cumayı cumartesine bağlayan gece birde ne görelim 50 Cm.ye yakın kar yağmış. İşte Ali Ustanın tecrübe sahibi bir şoför oluşu meydana çıktı. Onun tecrübesi, pratikliği, ustalığı ve hızlılığı, güzel hizmetleri ona (Jet Ali) unvanını verdirmiştir. Emekli olmasına rağmen hala taşımacı olarak başta çetmililere Boğaziçi yörelerine ve herkese çok cüzi bir ücretle hala hizmet etmektedir.

Çetmi'de iki gün kaldıktan sonra 5 Şubat Pazartesi günü yine sabah saat dokuza doğru yine hemşerim ve Antalya'da komşum olan Erol Bozdemir'in arabasıyla, muhterem büyüğümüz Ahmet Coşkun (Sarı Ahmet), yanında eşi ve küçük oğlu Mustafa kaptanımız Erol Bozdemir eşi ve Konya'da din eğitimi görmekte olan Rabia ve Ayşe küçük hanımefendiler ve bendeniz olmak üzere sekiz kişi yola revan olduk. Herkesin bildiği gibi o gün kar 50 Cm.yi buldu. Kar yağmaya devam ediyordu. Taşkent, Eğitise, Sarioğlan güzergâhında devam ediyoruz. Fakat buralara kolay gelmedik. Zaten geride Kömürlük dediğimiz Avşar hududuna geldiğimizde bendeniz farkına vardım ki, bizim kelleler hep koltukta imiş. Sarioğlan'dan Bozkır istikametine dönerken macera kendini göstermeye başladı. Arabanın ön camlarını kar ve buz kapatıyor, silecekler çalışmıyor... Yoğun kar yağışı ve rüzgar,

yollarda kalmış yoldan çıkmış araçlar.. İkide bir Erol ve Mustafa inip camları limonlarla temizliyor... Bizler adeta gökyüzünde bulutların içinde gider gibiyiz. Görüş mesafesi sıfır. Seydişehir istikametine yöneldiğimizde ova sanki zirvelerde bir bel oldu. Nihayet Seydişehir'e geldiğimizde orada ikamet eden Cafer Uyku Aksoy'un evine uğranmak istendi. Ben yola devam etmemizi istedim. O yolda benim tecrübem çoktur. Tınaz tepe ile Yarpız arasındaki Alaca bel'i hava kararmadan aşalım dedim. Ama yinede Cafer beyin evine uğradık. Ben sürekli bir an önce gidelim diye kaptana ve Ahmet dayıya işaretler veriyordum. Onlar benim sıkıldığımı zannettiler. Hâlbuki hiç sıkılmama neden yok. Cafer Bey, benim çocukluğumdan beri arkadaşım ve dostum olan Mehmet Uyku Aksoy'un oğlu. Benim derdim başka. Alaca bel'i bir an önce aşabilmek. Bir haziran ayının 25 inde, bir yıl ara ile 27 sinde orada rüzgara yakalandım.. Alaca bel levhası bir tepenin başında. Alaca bel o nokta zannediliyor. Hâlbuki bu belin en az on kilometre mesafesi var. Rüzgâra tutulduğum zaman bir kamyonun arkasına takıldım ve bel öyle kurtardım. Bu geçmiş yıllarda oldu. Hatta dergimizin geçmişteki bir sayısında yayınlanan bir şiirinde şu sözleri yazmıştım: **"Bineğimin adı kinitex Honda / Sızılar murt içi yarpız yolunda / Rüzgâra tutuldum Alaca bel'de / Köyümü özledim köye giderim."**

O sırada kardeşim Abdullah'a haber vermiştim o devamlı telefonumu çaldırıp yol durumlarını öğreniyordu. Çünkü karlı buzlu havalarda onunla aynı yolculuğu yapmıştım. Arabamız filan kaymıştı. O andaki bizim her halimizi seyreder gibiydi. Bana Abi arkadaşlara selamımı söyle çok dikkatli olsun. Allaha emanet olun, hayırlı yolculuklar dileğiyle telefonu kapatıyordu. Çok geçmeden tekrar arıyor ve tekrar soruyordu. Kat ettiğimiz yoldan ne âlemde olduğumuzu anlıyordu. Sadece o değil, Ahmet dayının oğlanları, bizim kaptanın kardeşleri, Çetmi'den akrabalar, dostlar, hocamın oğlu Muzaffer Bayram, dayımın oğlu imam Hüseyin hoca herkes arıyordu. Herkesin hedefi

Nihayet Alacabel'e varıldı. Akşam yakın. Zannedildi ki zirveyi aştık beli kurtardık. Hayır, Alacabel'in esas bel olan yeri, zirveyle Yarpız arasındaki boğaz. Orada bir çekim var ki her hafta kendini gösterir. Yaz ve kış arabalar zorlanır. Orayı çok iyi bilirim. Onun için Alacabel'in aşılmasını istedim. Nihayet benim korktuğum an geldi. Alacabel'in efesi asfaltı süpürmeye başladı..

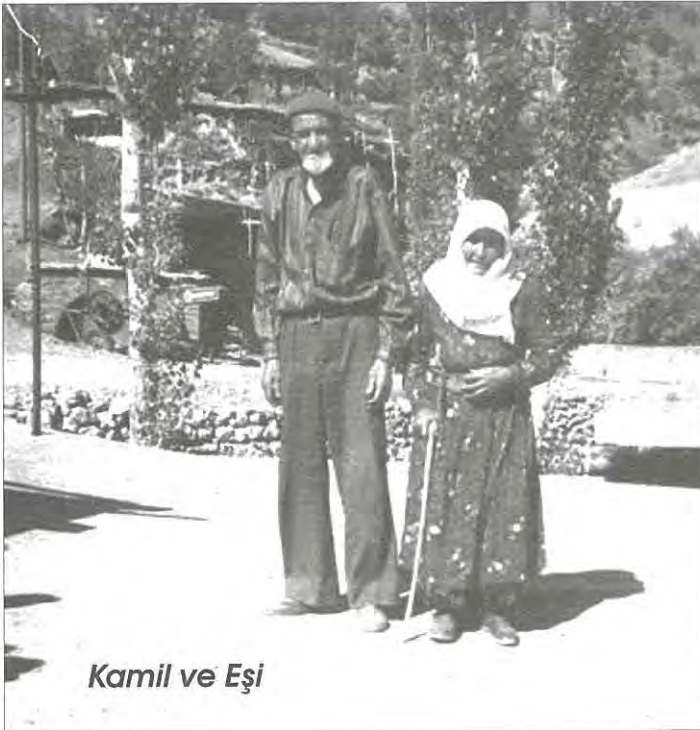
Ağaçların başındaki karları alıp arabanın camına yapıştırıyor. Bizim şoför bazen kaptanlık bazen pilotluk yapıyor. Bazen de şimendiferlik yapıyor. Suratı siması değişti. Görüş mesafesi hiç kalmadı. Ben bu yollardan çok gittim diye keyifli keyifli konuşuyordu. Benim "Alacabel" dememi hafife alıyordu. Oraya gelince iş değişti. O belde tecrübesi olmadığının farkına vardı ve itiraf etti. Hiç durmadan yavaş yavaş diyordum. Bazen de dur diyordum. Hâlbuki şoförün işine karışmak âdetim değildi. Dur yavaş demem sadece kendime teselli idi. Bazen millete moral vermek için espriler patlatıyordum. Karadenizli fıkracıların tabiriyle, Cafer'in evine uğramak nasiyy diyorum ve buna benzer espriler yapıyorum. Oda cevaplandırıyor. Bende yalan yok. Hilaf ta yok. Arkadaş böyle seyrediyoruz. Hiçbir yer görünmüyor. Sadece kelebek camından yol kenarındaki tehlike ve ihbar işareti olan direkler görünüyor. Bana, Abi yol kenarındaki direklerle

aramızda ne kadar mesafe var? Göğsü direksiyon üzerine değercesine belini büktü, önüne bakıyor, yolu görmeye çalışıyor. Dedim "EROL NE YAPIYORSUN DA?" "Abi" dedi "camda iğnenin yurdusu kadar bir açıklık var, oradan Hindistan'ı seyrediyorum" diyor. Bu söz de bir hatıra oldu. Bir hayli müşküllerle bu vaziyette Gündoğmuş kavşağına kadar kar içinde geldik. Ondan bu yana yavaş yavaş sahile indik. Manavgat'a gelince yakınlarımıza haber verdik. Saat akşam onsekizde Antalya'daki evimize gelebildik. Niye bu yolculuğu yazdım? Bir biz mi yolculuk yaptık. O gün yollar dolu idi. Herkes yolda idi. Belki bizden önceki büyüklerimizin sırtlarında çanta, ayaklarında çarık olduğu halde, Alanya'dan Çetmi'ye daha çetin kış şartları altında Toros dağlarını aşarak, hatta bazılarının hayatını donarak kaybetmeleri olayları yaşanmış. Onların bu bilgileri bize aktarması ile bizim onları hatırladığımız gibi, bizden sonraki nesil de bizi hatırlar ve yola çıkacak yolcular tecrübe sahibi olur...

Dostlar adamda çene de varmış. Belli bu yazarın iki gözü de sağlam olsa, kalemlerin çekeceği varmış. Bu kadarına da pes doğrusu..

Bizim kaptanın tecrübesi yeterli değilmiş Ama ustalığına maşallah. Gerçekten ustaymış..

Elinize, kolunuza sağlık... Tüm şoförlere selamlar...

Kamil ve Eşi

Bozoğlan Mustafa

ZAMAN GEÇİYOR VAKİT DARALİYOR

Kerim Bozdağ

Çetmi'nin geleceği, bizim hepimizin şu anda yapacağımız çalışmalarla, alacağımız kararlarla şekillenecek. Eğer bir şeyler yapılmazsa köyümüzün gelecekte ne olacağı şimdiden belli.

Bir zamanlar, bir zamanlar dedik ya çok çok önceki bir zamandan bahsetmiyoruz. Onbeş yirmi yıl önce, köyümüz önünde akan çayda insanların yüzebileceği devasa böğetler vardı. Asarcık köprüsünün altından başlayıp Demirci'nin deresine kadar hemen hemen nerede istersen orada yüzebilirdin. Gürülevik, kız böğedi, yoka dere, karabayırın altındaki çilek böğedi, harman böğet, Çavuşun bendi bunlardan başlıcalarıydı. Şimdi sular çekildi, böğetler kayboldu. Neredeyse bahçeleri sulayacak kadar bile su kalmadı. Gürülevik de olmasa halimiz harap. Herkes başını iki ellerinin arasına alıp düşünmeli, bu hal ne ve bu durum neyin nesi? Diye! Onbeş yirmi yılda bu hale geldikse, gelecek Onbeş yirmi yıl sonra ne hale geleceğimizi siz tasavvur edin? **Derenin suyunun tamamen kuruduğunu düşünün. Gürüleviğin akmadığını var sayın? İnsanlar bahçelerini sulayacak bir damla suya muhtaç olsa, yaylalardaki kuyularda sular çekilse, yağmur ve kar yağmasa, dağ taş susuzluktan kavrulsa... Ağaçlar kurumaya yüz tutsa... Evet, bütün bunlar olsa ne olur? Cevabı gayet açık bir soru tabii ki, yokluk, kıtlık ve ölümden başka bir şey olmaz. Eğer şimdi, zamanında tedbirler alınmazsa bu hallerin yaşanacağı, kıyısından köşesinden şimdiden yaşamaya çalıştığımız olaylardan belli değil mi? Bu durum gün gibi aşikâr değil mi?**

Evet, su istisnasız bütün canlılar için hayat kaynağıdır. O olmazsa hiç bir şey olmaz. Hayat biter, felaketler başlar. Yokluk olur kıtlık kapıyı çalar... Dünya, adına küresel ısınma denen bir felaketle karşı karşıya. Bu felaketin habercisi olaylar peş peşe insanlığın gündemine geliyor. Kış olmasına rağmen kar yok, yağmur yok. Sıcaklar artıyor, iklimler değişiyor... Felaketler geliyor, felaketler oluyor. İlerde su sıkıntısı had safhaya ulaşacakmış. Kuraklık yaşanacakmış. Su savaşları kapıdaymış. Buzulların erimesi ile birlikte deniz seviyesi yükselecek sahiller yok olacakmış. Dünya yeni yeni felaketlere gebemiş. Bütün bunları hep birlikte yaşıyoruz, görüyoruz ve biliyoruz. Bu durum karşısında "elimizden bir şey gelmez" deyip oturup

felaketlerin üstümüze yağmasını mı bekleyeceyeyiz? Yoksa kıyısından köşesinden bizler de bir şeyler yapacak mıyız? Bir şeyler yapacaksak ne yapabiliriz?

Aslında bu soruları alabildiğine çoğaltıp felaketin boyutlarını daha da detaylandırabiliriz. Ama tabii ki bizim dünyayı kurtaracak halimiz yok. Bizim için dilimizden bir türlü düşürmediğimiz Çetmi'miz ve geleceği önemliyse bu meseleler üzerine ciddiyetle eğilmeliyiz.

Felaket geliyor demedi geldi? Bu felaketin gerçek boyutlarının farkında mıyız acaba? Eğer farkındaysak elbirliği ile bu konuda acil tedbirler alınmalı ve geleceğimiz bir an önce kurtarılmaya çalışılmalıdır.

Neler, nasıl yapılabilir?

Öncelikle konu ile ilgili uzmanlardan yardım talep ederek işe başlanmalı. Mevcut durumun analizinden sonra yapılacak öneriler doğrultusunda harekete geçilmeli. DSİ uzmanlarından yardım talep edilerek bir hareket stratejisi belirlenmeli. Erozyon sebebiyle meydana gelen toprak kaybı yeterli ağaçlandırma çalışmaları ile bir an önce önlenmeli. Yağmur ve selin topraklarımızın tahribatını önleyici daha başka acil tedbirler alınmalı. Mevcut su kaynakları koruma altına alınmalı. Su elde edilecek mekânlar değerlendirilmeli, su havzaları oluşturulmalı. Mesela Yağırın gölü ve Musa gölü alanları su toplayacak bir şekilde dizayn edilmeli... Oralar sürekli yararlanılabilecek göl alanları haline getirilmeli. Suyu israf etmemeli.

Birkaç cümle ile özetlediğimiz bu öneriler yapılamayacak şeyler değildir. Belediye, vakfımız ve tüm Çetmililer bu konuda el ele vermeli. Alınacak basit tedbirler, Çetmi'nin geleceği için hayati öneme haiz neticeler doğuracaktır. Belki de ileride olması muhtemel kimi felaketler bu yolla önlenebilecektir.

Bize göre bu mesele o kadar önemlidir ki, **Diğer bütün işleri ertelemek ve sadece bu konuyu halletme yoluna koyulmak ve bu uğurda çalışmak gerekir** desek bile yeridir. Çünkü zaman geçiyor ve vakit daralıyor... Yarın çok geç olabilir ve bir şeyler yapmak için hiç vaktimiz olmayabilir.

Küresel ısınma denen felaket dünyanın kapısını çalarken belki bizim, biz olmazsak gelecek nesillerin sığınacağı bir mekân olsun Çetmi.

ANA

Mehmet Aslan

Yazılarla kıymetin anlatılmaz senin
Güneş gibi ısıtır o yüce sevgin
Şimdi uzaklarda öptüğüm elin
Gurbette kıymetin bir başka ana

Şefkatin özlemdir gurbet ellerde
Ağlıyorum sensiz soğuk gecelerde
Bir anneyi çocukla parkta görünce
Gözlerim yaşarır ağlarım ana

Sütünle büyüttün beni
Masallar anlatırdın unutmam seni
Ninnilerle değiştirdi gecenin rengi
Karanlığa ay gibi doğardın ana

Hasretin bağrımda sönmeyen ateş
Dolduramaz yerini ne yar ne kardeş
Sen anladın olurdun sırdaş
Yüreğimde yerin apayrı ana

ANAM

Ağlamışım gelirken yalan dünyaya
Sardın emzirdin koydun konuna
Dayanılmaz acılar çektiirdim sana
Ömrünü yoluma harcadın ana

Mavi boncuk bağlamışsın yastığa
Ninniler söyleyip aldın kucağa
Hasret kaldın benim için rahat uykuya
Acıktığımda ben doyurdun ana

Filizdim sulamasaydın kururdum
Sokağa atsan evlatlık olurdum
Sevgiye şefkate hasret kalırdım
Sıkıntıyla gül gibi büyüttün ana / 1999

Cetmim.com dan mesaj var

Adı: Yasin (ysn_mtn)

Soyadı: Yıldırım

Memleket : Çetmi

Tarihi 23.03.07 08.53

belki hepimiz aynı numaralı gözlük takmıyoruz.
Ama nedense, sitenin gözlük numarası aynı.
Gözlükleri çıkarıp bir yayla tarafına baksak. Bitmiş ormanlar. viraaaaan olmuş yayla mezarlıkları, hiç birinin çevresinde duvarının kalmadığı. Kırılan mezar taşları değil kalplerimiz olduğun görürüz. Evet, bizde özlüyoruz Çetmiyi eski Çetmiyi değil çooook çooooook eskilerdeki Çetmiyi. Yasin

Adı: Mehmet (meray)

mehmet_ari_42@hotmail.com Soyadı: Arı

Memleket: İstanbul(çetmi)

Tarihi 23.03.07 02.02

vazifen; dikenler arasında gül toplayacaksın, ayagın çıplaktır batacak elin açıktır ısıracaklar buna sevineceksin. Karanlık zindanlara atarlarsa ışık, paslı vicdanları görürsen ümit, imansız kalplere rastlarsan nur vereceksin sen verdiğin için suç, sen verdiğin için ceza sen konuştuğun için mahkûm olacaksın ve buna şükredeceksin. anadan yardan serden ayrılacak candan gönülden kur'ana sarılacaksın. Damla iken deniz, nefes iken tayfun olacaksın z.gÜndÜzalp

Adı : Memiş (memisdere)

Soyadı: Dere

Memleket: Antalya

Tarihi 23.03.07 04.18

ilkbahar geldi. Yeşerdi kuzan. Bana göre değil sürekli hazan. bereketiğin toprağı kazan. Çalışan insanın köyüdür çetmi.

Kuzu oğlak yeni doğmuş meleşir kuşlar bahar diye dalda ötüşür birinin imdadına her kez yetişir güzel insanların köyüdür çetmi

yayla zamanı yaylaya gidilir yolları kıvrıla kıvrıla bitirilir yayıklar yayılıp ayrıları içilir güzel insanların köyüdür çetmi herkese selam olsun

Adı: ışıl (ışıl)

isilaysan07@hotmail.com

Soyadı: Aysan

Memleket: Antalya

Tarihi 21/03/07 - 10:32

Allah sana;

günüñü aydınlatacak arzu,

arzularını güçlendirecek kuvvet, kuvvetini yaratacak

para, parayı kazanacak fırsat,

fırsatı değerlendirecek akıl,

aklı koruyacak sağlık,

sağlığı sürdürecekt mutluluk,mutluluğı getirecek sevgi versin.

bu dua bütün çetmililere.

Adı: Ömer (Ömer Darcan)

arpacukur@hotmail.com

Soyadı: Darcan

Memleket: çetmi

Tarihi 20.03.07 12.41

slm. Değerli tüm Çetmili kardeşlerim, sizlerle

KÜÇÜK bir konuyu paylaşmak istiyorum.

Köyümüzden biri, bir maden var ama tam

İşlenmedik biri, gerçi köyde gören var, herkezİnde

sevdiği biri, kimden mi bahsediyorum, Ünlü

koşucumuz, Ömer aslandan, akdenİz Ün. Beden egt.

Spor. bÖlÜmÜnde okuyor, kardeşİmİzİn güzel

derecelerİvar, ama bir sponsor bulamadık, o yüzden

onun maddi konuda İhtiyacı var, eger o konuda

destek olunsaydı bugün Avrupa birincimiz

İçimizden biri olacaktı yani Ömer kardeşimiz,

manİsa, kÜtahya, antalya Alanya birincilikleri var,

hatta bursa dakİ koşu yarışına bir hafta İnşaatta

Çalışıp yol parasın oradan temin ederek gitti, ama

bir düşünelim gerçekten yorulmadan ve yarış

bitiminde bir alkışlayanımız olsaydı ne kadar güzel

olurdu değil mi, Şu an 2008 ÇİN-pekin

olimpiyatlarına hazırlanıyor umarım bir sponsor

buluruz. Artık televizyonlarda bir Çetmili, yani

İçimizden biri. Ömer aslan

görürüz. Buradan kardeşime de selamlarımı sunarım

umarım bu mesajımdan dolayı gücenmemiştir,

İrtibat tel.05.375.981.357.destekleyici olabilecek

ablilerimizin kulakları Çımlasın. slm ve dua İle

Adı: Ömer (Ömer Darcan)

arpacukur@hotmail.com

Soyadı: Darcan

Memleket: çetmi

Tarihi 17.03.07 10.05

slm. Çİft sürmek hazİneİ Rahmetin kapısın

çalmaktır. Dolayısıyla dua etmekte aynı, ama hiçbir

zaman İnsan duam kabul olmadı Dememeli, bakın

demek kİ dualarımızın cevabi bugünler İÇİNMiŞ

arzularımız yerine geliyor, Şunu demek İstiyorum

kardeşlerim ne güzel karyağdı köyümüze, yanİ

dualarımıza cevap Verildi, birde duasız kalmayalım,

yoksa ne ehemmiyetimiz var, tüm köylülerime slm

ve dua ediyorum. Ömer Darcan

Adı: İ.Ü. (Ömer Karadeniz)

Soyadı: Hayef

Memleket: İstanbul

Tarihi 14.03.07 02.41

işte hayat böyledir... Hayatın lezzetini ve zevkini isterseniz hayatınızı iman ile hay atlandırınız ve feraizle zinetlendiriniz ve günahlardan Çekinmekle muhafaza ediniz. bediüzzaman said nursi

İstanbul dan bütün hemşehrilerime selam olsun.

Adi: Hasan (hasanertek)

hasanertek_42@hotmail.com

Soyadı: Ertek

Memleket: Konya

Tarihi 14.03.07 07.19

sevmek gülü dikeniyile avuçlamaktır elin kanasa da hesap soramazsın, dostluk

vefadır onu hiç unutamazsın unutulmayan her dost güzeldir, o güzel Çetmi İnsanlarına gönülden selamlar

her Şey gönlünüzce olsun a.e.o

Ömer (Ömer karadeniz)

Soyadı: Blacksea

Memleket: İstanbul

Tarihi 12.03.07 03.47

-ölümden önce tövbe etmeye acele ediniz.

geçmezden önce namaz kılmaya acele ediniz.

peygamberimiz, kim namazı terk ederse, dini yıkar. Kim namazı ikame ederse, dini ikame eder.

namaz dinin direğidir.

su demiş,

ewel akardım yabana, şimdi çıkardılar

beni meydana, cennet mekân olsun

benden abdest alıp namaz kılanı.

mesajı yazan: hasan uçar
Yazilis tarihi: 2007 02 14 - 18:33
Çetmiye Hasret
Hasan UÇAR

Dünyaya gelip hayata gözlerimi ilk açtığım yer toprağım yurdum memleketim çetmi.. sizleri kutlarım sizlere teşekkürler yollar toprağına dönen akraba eş dost hemşeri herkeze saygılarımı sunarım... evet bir zamanlar bende çetmide idim koşup oynuyor , suyundan içiyor havasını soluyor yaylalarında geziyor davar güdüyor inekleri güdüyor odun eylıyor saman çekiyor ekin biçiyor bag çapalıyor nohut yoluyordum çünkü ben çetmide yaşıyordum okuluna gidiyor okuma yazma öğreniyordum ..bunları 11 yıl yaptım çetmide 11 yıl yaşadım orda hayatı orda yaşamayı orda anayı babayı orda çalışmayı arada saygıyı orda akrabayı orda çocuklugumu yaşadım ..
çetmi insanın aklında her zaman var olan isim köyü toprağı bir zamanlar ayrıldık çetmiden başka bir yere başka bir

toprağına geldik daha iyi şartlar daha iyi bir gelecek daha iyi yaşamak için bunları buldukmu bulmadıkmi tabiki suru işareti ama pişman degiliz heralde burasıda yurdumun bir köşesi burasıda anadolu toprağı önceleri daha iyi gelirdi antalya sanki birası vatanım gibi benimserdim . severdim kabullenmişim .. bilmiyorum gençlikte insan pek düşünmüyor heralde hep hayatın eylencesinde gırgırında olsa gerek hala severim aslında antalyayı havası güzel dünya insanın gelip gördüğü tristik bir şehir her yönüyle gezilip görülmesi gereken bir şehir .. diyorumya bir yere kadar belli bir yaşa kadar heralde dedimya insanın her zaman aklında olan bir isim diye şöyle bakıyorum çetmiye dönüşler hızlı bir şekilde çoğalıyor dayım emmim teyzem , herkez çetmiye yerleşmeye başladı kutluyorum sadece benim dayım emmim degil hekezi kutlarım dogop büyüdüğü anasının babasının soyunun atasının yıllar boyu yaşadığım yaşattığı çetmiye sahip çıkıyorlar bizlere örnek oluyorlar

hayatlarına başladığı yırdede bitirmek istiyorlar dogdulları büyüdükları koşup oynadıkları okulunda okudukları suyundan içip daglarında gezdikleri yerleri tekrar hasretle kucaklıyorlar..
çetmiyi internetten her gün takip ediyorum günlüğk yazıları mesaşları resimleri takip ediyorum gelişmeyi görüyoruz farkı anlıyoruz bir zamanlar köy görüntüsündeki çetmi şimdilerde yavaş yavaş şehir görünüşünü almış hızlı bir şekilde ilerliyor buda tabiki hızlı geri dönüşümün sonuçları yeni evlerin yapılması eski damların evlerin tamir ve restarasyon edilmesi şık bir görünüm sağlamış çetmiye . çetmiye geri dönüşüm yapan eş dost akraba herkeze selamlarımı sunarım vede çetmiye hasret çerçevesinde bizlerde zamanı gelince geleceğimiz yewrin çetmi olacağını allah ömür verdikçe yaşayacağımız yerin oldugunu belirtir herkeze sevgiler saygılar Sunarım...

ANACIĞIM

Hasan UÇAR

Anacığım, seni çok özledim. Analar babalar ailenin direkleri, evet bir ananın babanın yanında olması, anacığım babacığım diyebilmek, onların yanında kendinizi huzurlu mutlu ve en önemlisi güvenli bulabilmeniz, derdini, üzüntünü,

Anlatabilmek ve her akşam ana baba demeyi özledim. Çok özledim. Anacığımı kaybedeli 12 yıl oldu... Anam Çetmi'de Molla Bakı'nın ilk çocuğu olarak dünyaya gelmiş. Yıllar geçmiş babam, yani Hacı Osman oğlu Irza ile dünya evine girmişler. Altı çocukları olmuş. Babamı 1981 yılında 9 yaşında kaybettim. O günden sonra anam bizleri büyüttü. Anacığım varlıklı bir aile olmadığımız için bizi ne zorluklarla büyüttüğünü

Biliyoruz. Köyümüzün çoğu aileleri de böyle. Allah razı olsun anacığımın beni ve 5 kardeşimi bu günlere getirdi. Köyde ben fazla kalmadım 11 yaşında Antalya'ya geldim. 2 yıl sonra anamda geldi. Abimle iyi kötü bir ev yaptık. Antalya'da yaşamaya başladık. Mutluydum, huzurluydum anam ben ve kardeşim beraber yaşıyorduk. Anam, üzerimize titrer "kuzum" der başka bir şey demezdi. Ha tabii ki bezende anama karşı gelmez değildim. Tamam, ana ya, olur yaparız gibi. Fakat sarılmam, "anam" demem yeterdi onun için.

Varlığındaki asaleti, sevgisindeki sıcaklığı anlatamam. Anacığım, her zaman bizim iyiliğimizi ister, başımıza bir şey gelmesin istemezdi. Yıllar geçti abim evlendi. Doğal olarak ayrı eve çıktı. Anamla ben yalnız kaldım. Bilmiyorum anacığımın en çok ben kaldığım içinmi yoksa bekâr olduğum içinmi, anama karşı duyduğum sevgi ve bağlılık bir gün bile değişmedi... Bir sabah, sabah namazını kılarken, seccadesinin üstünde yatarken buldum. Ne olduğunu anlayamadım. Toparlandım sesi ni çıkaramıyordum, kıpırdıyamıyordum. "Kuzum" diyemiyordum. "olgum" diyemiyordum. Kucakladım kaldırdım. "Su" dedi kısık bir sesle. Hemen suyunu verdim. Arabaya attık, hastaneye kaldırdık. Ağabeylerim, akrabalarım koştular geldiler. Anama kısmi felç teşhisi kondu, beyin kanaması teşhisi kondu, Doktorlar, "korkmayın iyileşir" dediler. Önce ben ümitliydim. Anacığımın ellerini tutuyor, devamlı konuşturmaya, uyanık tutmaya çalışıyordum. Anacığımı kaybetmek

istemiyordum. Benim tek dayanağım oydu, ondan başka kimse yoktu. Yapa yalnız kalacaktım. Annemsiz hayat boştu, anlamsızdı. Anacığım 3 hastaneye sevk edildi. Üçüde aynı, hepsi aynı. 12 saati geçirirse iyileşir diyorlar. Akşam oldu fakat anacığım eriyor, soluyor. Sesi kesiliyor, gözleri kapanıyor, beni zoraki duyuyordu. "Ana" diyorum, gözünü yarım açıp bana bakıyor kıpırdıyamıyordu. Anacığım gözümüzün önünde soluyordu. Fakat biz çaresizdik, bir şey yapamıyorduk. Ameliyat yapılamıyordu. Sadece beklemek kalıyordu geriye. İlaç tedavisi ile bir çare arıyorduk. Anamı yatırdılar. Her şey normal dediler. Saat 12 de dünyam karardı. Anacığım komaya girmiş, artık bir daha açamayacağı gözlerini kapatmıştı. Anacığımın beni bir daha görmeyecek, "guzum, olgum" diyemeyecek, bana sarılamayacak mıydı? Anam, her zamanki duaların "Üç gün yatak, bir gün toprak" deyişin kabul mü oluyordu? "Oğlum ben gidiyorum mu diyordun, hoşcaka mı diyordun? Anamı bıraktığımda elleri sıcaktı.

Sıkıyordum, okşuyordum. Anam dediğimde bana bakıyordu. Ertesi gün değildi. Anammm, artık anamın yanına almıyorlar. Sadece telefonla hemşirelerden durumunu öğreniyorduk. Ta ki üçüncü gün saat ona kadar. İçimde bitmeyen ümit, Allah'a ettiğim dualar, bi çare dilekleri, hepsi bitti. Telefon açtım, hemşire sordu; neyin olur? Diye. Oğluyum dedim. Sadece "anani kaybettin" dediğini hatırlıyorum. Yığılmışım, bitmişim. Analar oğlunu yalnız bırakmaz. Sevgim belki yaşatır sanmışmışım ki, kabullenemiyorum anacığımın ölümünü kabullenemedim ki. Bir evladın anasına babasına en büyük yükümlülüğünü bile gerçekleştiremedim. Anacığımın namazını, definini, bir kürek toprağını nasip edemedim. Beş kere abdest aldım olmadı. Acımı içime gömemedim. Anacığımı

Ellerimle toprağa veremedim, helalleşemedim. Yapamıyordum, abdest alıyor, fakat yürüyemiyordum. Ayakta duramıyor, anamın yüzüne bakıp, "sen ölmedin anacığım" diyordum. Mekânın cennet olsun, huzur içinde yat anacığım. Seni her gün arıyor özlüyorum. Yanımda olmanı, "guzum" demeni ne kadar çok isterdim. Anacığım seninle ahi rette buluşalım ve orda helalleşelim anacığım...

ÇETMİ ODALARI

Hasan BOZDAĞ

Bilenler bilir, eskiden köylerimizde odalar, yollarımızda hanlar varmış. Şimdi bunların yerini oteller, moteller aldı diyeceğim ama, diyemiyorum. Zira hanlar ve odalar para kazanmak için değil, sırf Allah(cc)in rızasını kazanmak için yapılır ve işletilirmiş. Tabi bunlar Mehmet Akif merhumun bahsettiği « tek dişi kalmış canavar » dediği medeniyetten önce imiş. Medeni olmayan bizim atalarımız ! ne bilsin para kazanmanın yollarını ? Ne bilsin köye gelenin elindeki avucundakini nasıl alacağını. Her şeyin madde ile ifade

edildiği günümüzde gelen yolcuya, tüccara, yolda kalmışa hiç karşılık beklemeden hizmet etmek ?

Uzun kış günlerinde odalarda oturulur derin derin sohbetlere dalınırmış. Bazen kitaplar okunur, bazende köyün hocaları sohbetler edermiş. İnsanımız birbiri ile sıcacık dostluklar kurar aralarında oluşan meseleleri buralarda çözerlermiş. İşte sevgili hemşehrilerim bu şiir o odalara duyulan özlemin bir ifadesi olarak yazılmış. Hepiniz sağlık ve esenlikle kalın.

ODALARA

Böyle bu sözleri banda söyledim
Düşünüp bu hale mulahaza eyledim
Bizi yaradana niyaz eyledim
Dünya ahreti yad eylesin kardeşler.

Simdi odalara misafir gelmiyor
Bilene çok acı oluyor bu işler
İster yaz, isterse olsun kış
Gelen yok bakan yok nedendir dostum.

Hani odaların ilk sahipleri
Hani bunca yıldır sohbetler hani
Kara toprak olmuş hepsinin teni
Hepsi kayıp olmuş neredeler dostum.

Şekirler odası namlıydı bir an
Şimdi viran demek bunu böyle san
Gülmeyin sözüme bunları bilen
Vardır içinizde elbet be dostum.

Nerede Hacı Ese'nin namlı günleri
Kara toprak yutmuş bunca kimleri
Şöyle bir düşünsek tüm ölenleri
Hesaba gelir mi dostlarım bilmem.

Harap olmuş getmişYeni odası
Gelmiyor misafir tütmez bacası
Köşede kükreyen Mustafa hocasın
Nerde bulup konuşmalı be dostum.

Kadir Çavus,Ellezoğlu, Hebipler
Hepsi göç eylemiş gitmiş büyükler
Bir olsa Dünya da bunca tabipler
Çare yoktur ölmemeye be dostum.

Nerde o eski toplanan cemaat
Kalkmış orta yerden kadirle kıymet
Ne olur ya Rab Ne olur yeniden lutfet
O eskiden olan kıymetimizi.

Hacı Mustafa'nın odası harap
Nedir bu hal bilmem ey yüce Yarab
Unutma sonumuz bir kara toprak olur
Bizlerde göçeriz bir gün be dostum.

Hatıplar odası biraz sapa mı
Gelmiyor misafir yoktur bakanı
Eski adetlerin hepsi tükenir
Kadir kıymet kalkar olmuş be dostum.

Tenezzül etmiyor odaya millet
Kibirlenmek denen ayrı bir illet
Bütün servetinin hepsini
Sarf etsen de gelen yoktur nedendir dostum.

Eminler odası çeşme başında
Misafir gelirdi bahar kışında
Komşular titizdir ekmek aşında
Hepsi yalan olmuş gidiyor dostum.

Kiminin içinde demirci işler
Kimisi ev yapmış içinde kışlar
İsterse acıtsın vurduğum taşlar
Düşünürsek doğrumudur be dostum.

Belki duyarlarsa kızarlar sakın
Yalan değil sözüm şöyle bir bakın
Belki bugün yarın yüklenir yüküm
Deyip düşünen yok nedendir dostum.

Hülasa terk olmuş bunca adetler
Kara toprak er geç bizleri bekler
Zayi olur bunca emekler
Bu alemden göçeriz be dostum.

Kerim eskileri saydı sizlere
Güvencim yok kardeş yeni yüzlere
Belki de kızan olacak bizlere
Niçin eskilerden bahseder diye.

Hacı Kerim GÜVEN
(Topçu Kerim)

Anılarım İçinde Çetmi

Mustafa Ertaş
Araştırmacı Gazeteci Yazar

Belki yedi sekiz yaşlarındaydım. Sarıveliler de babam Hacı Mustafa ERTAŞ, amcam hora molla, dayım Yusuf ÜNSAL, uzak ve yakın akrabalar Karaca Oğlan'ın sevgilisi Elif'in adını alan çok yaşlı Elif teyzemiz bir araya geldiklerinde, Fariske'den gelen ebemiz den ÇETMİ'deki (İsa) dayımızdan söz ediyorlardı. O yıllarda Fariske'yi (göktepe) biliyordum da, ÇETMİ'yi bilmiyordum.

Aradan yıllar geçti (1946) senesinde bütün köylüler gibi çocuk olmama rağmen bende Ege Bölgesine amealik yapmaya gittim. Mart ayında İzmir'den dönerken Hadim Taşkent'ten yürüye yürüye ÇETMİ'ye vardık. O yıllarda Taşkent Sarıveliler arsında karayolu yoktu. Yirmi kişi amele ÇETMİ'de köy odasına yerleştik. ÇETMİ'liler köy odasına yemek, odun getiriyordu. Bu yemek getirenlerin içinde ESE dayıdaymış. Yusuf dayıyı tanıdım. ESE dayı Yusuf dayıma:

- "Biz akraba değilmiz. Neden eve buyurup gelmediniz?"

Deyince Yusuf dayı:

- "Yolculuk halimizle eve nasıl varalım." Der demez ESE dayı, "Yolcudaysan hastada olsan eve geleceksiniz." Diye Yusuf dayıyı biraz azarladı.

Sabah ÇETMİ'nin çıkışında tek sıra halinde karda iz açarak yürüyen adamın ardından Sarıveliler'e doğru yola koyulduk.

1949 yılında İvriz Köy Enstitüsüne girdim. Okulda küçük sınıflar büyük sınıflardaki erkek öğrencilere ağabey kızlara da "abla" derdi. Büyükler küçük öğrencileri korur, yardım eder, küçük öğrencilerde büyüklerini sayar ve severlerdi. İvriz Köy Enstitüsünde akrabamız olan Mehmet ÖZEL ağabeyi gördüm. Herkes Mehmet ağabeyi çalışkanlığından doğruluğundan güzel resim yaptığından çok seviyorlardı. Okuldan mezun olunca izini kaybettim. Daha sonraki yıllarda izini

kaybettiğim Mehmet ağabeyin kültür bakanlığı güzel sanatlar genel müdürü olduğunu öğrendim. Kendisini defalarca ziyaret ettim. Bundan sonra birbirimizi unutmadık ve unutamadık. (1970) yılında Konya'dan otuz dokuz öğretmen Doğu Anadolu ile Kara deniz bölgesinde ziyarete gittik.

Rize vilayetinde yatığımız günün sabahı Güneş doğarken Rize'nin yukarı yamacında görülmeye değer ziraatın çiftliğine gittik. Çiftliği gezip dönerken ben gerekli notları alıyordum. Arkamdan gelen babacan bir kişi bana "niye not alıyorsun" diye sordu. Ben özel merak deyince bu kişi bana "ben Rize'de Güneş Gazetesinin sahibiyim" dedi. Adını ve soy adını söylerken soy adının Çepni olduğunu şimdi bile hatırlıyorum. Şehre inince bizi gazetesine götürdü. Tüm otobüsteki arkadaşlarıma paket, paket çay hediye etti. Benden Konya halkı ve Mevlana ile ilgili bilgiler istedi. Konya'ya dönünce birkaç yıl ÇEPNİ BEY'e Konya ile Mevlana hakkında bilgiler sundum.

2005 yılı ÇETMİ Beldesinde festival yapılacağını duyunca Çetmi'ye gittim. ÇETMİ Taşkent ilçesine bağlı dağların ortasında şirin bir belde sanki bir biblo gibi yolları ile, çeşmeleri ile, güzel parkı ile tüm Çetmi'li akraba ve dostların sıcak ve candan ilgileri ile karşılaştım. Bir miknatıs gibi güler yüzlü mert insanların misafirleri kendilerine çeken sınırsız, candan, yeşillikler içinde bir belde buldum.

Saygı değer Mehmet ÖZEL ağabey ile Ankara'da olduğu gibi Çetmi'de de buluştuk. Kucaklaştık. Hasret giderdik.

Çetmi'de ESE dayımı aradım. Rahmetli olduğunu öğrenince içim içime sığmadı. Hemen evine gittim. Evinde damadı Mustafa ÖZEL hasta yatıyordu. Şifalar diledim. Kendimi tanıttım.

Çok duygulandı. Gözleri yaşardı. Diğer akrabalarla da tanıştık. Ese dayının ismini aldığını tahmin ettiğim ve bu gün Mevlana Müzesinde memur olarak çalışan İsa ÖZEL Bey ile de tanıştım. Tüm akrabalarda olduğu gibi Çetmi'li dostların hepside gönül ehli sıcak kalpli güler yüzlü tatlı sözlü insanlar. Aslında ÇETMİ (ÇEPNİ):nin anlamı da "yiğit yüzü pek, cesur, çetin, cana yakın misafir sever vatan, bayrak sevdalısı olarak özetlenir. Osmanlı Devleti'nde besledikleri atları için vergi verenlere (at çeken)ler denirdi. At

çekenler Eski-İl ve Turgut yörelerinde ÇEPNİ boyuna mensup oymakların yaşadığı görülür. Bugün bile Konya'da at çekenler sülalesi vardır. Hatta XVI. Y. Y. Başlarında yaşayan Çepni oymaklarının bazıları İÇ-İL (Sarveliler, Ermenek, Başayla, Taşkent, Gülnar) orta Toroslar'da TAŞELİ'nden bugünkü şerefli Koçhisar'a gelmişlerdir. (Faruk SÜMER-Oğuzlar S.331) Bu özverili sıcak misafirler seven çalışkan aydın insanlar diyarı ÇETMİ'liilerin kimler olduğu, nereden geldiklerini soruları

beni araştırmaya yöneltti. İbn-i Bibi'nin Selçuklu Tarihi, Reşit Ud-Din'e göre ÇEPNİ boyu. Mustafa ERTAŞ-karaca oğlan Toroslar'ın gönül güneşi S. 164-165-166, Ahmet REFİK Anadolu'da Türk aşiretleri S. 82-106-121 Faruk SÜMER-OĞUZLAR, S. 332'den 332'ye kadar Meydan Larousse S.408-409-cilt:4 ÇETMİ(ÇEPNİ) boyunun tarihini özet olarak şöyle dillendirilir. ÇEPNİ (ÇETMİ) :OĞUZ TÜRKLERİ'nin uçak koluna bağlı büyük bir boydur. GÖKHAN soyundandır. Ongunu: "SUNGUR" kuşudur. XIII. Y.Y,

ortalarında Anadolu'da siyasi olaylara karıştılar. Sinop havalisinde yaşayan önemli bir ÇEPNİ topluluğu (1277)de Sinop'a saldıran Trabzon Rum Kuvvetlerini bozguna uğrattı. ÇEPNİ'LER daha sonra Samsun dolaylarının doğusundan Giresun'a kadar olan bölgeyi (canik veya canit) ellerine geçirdiler. Bu hareketle rol oynayan HACI EMİR ailesi idareye hakim oldu. Trabzon'un Güney Batı'sında oturan ÇEPNİ'ler de vardı. Çepni'lerden bir ölümü uzun Hasan devrinde Akkoyunlu Devleti'nin hizmetine girdiler. XVI Y.Y. da Trabzon bölgesinde dul kadındı, BOZOK Adana, Şerefli koç hisar, hadim çorum gibi sancak veya oymak grupları içinde ÇEPNİ'lere rastlanıyordu. İran'da Çepni oymağı Safaviler'in dayandığı Türk grupları arasındaydı. Halep Türkmenleri (yörükler)

arasındaki Çepni'ler 1691 yılında Rakka yöresinde iki kere yerleştirilmek istendi. Diğer bir Çepni oymağı Rum kale'de yerleşti. Rakka'ya yerleşenlerin adı KANTEMİRLÜ ÇEPNİSİ idi. Bunlar kaçarak, Anadolu'nun çeşitli yerlerine kaçtılar. Bergama Turgutlu taraflarına gittiler. (1728) bu gün Balıkesir, İzmir, Manisa ve Aydın vilayetlerinde bulunan ÇEPNİ'ler XVII ve XVIII Y.Y. batıya gelen ÇEPNİ'ler (ÇETMİ) soyundadır.

Az Yemek, Az Uyumak, Az Konuşmak!

Mehmet KORKMAZ

Az yemek, Salihler âdeti olduğu gibi, az uyumak da Salihler âdetidir. Çünkü çok yemek gibi çok uyumak da:

Kalbi gaflete düşürür.

Dimağı uyuşturur.

Unutkanlığa sebep olur.

Vücudu hantallaştırır.

Bir kısım hastalıklara sebep olur.

Ayrıca çok uyumak;

Gecenin çeşit çeşit bereketlerinden,

Nice ilahi füyuzattan,

Seherlerde bezledilen ilahi rahmetten

mahrumiyeti mucip olur.

Rasulullah sallallahu aleyhi ve sellem

şahsında biz Müslümanlara şu ilahi mesajlar ulaştırılıyor:

"Ey örtünüp bürünen! Gecenin yarısı ve yarısından az yahut fazlasında kalk ve Kur'an'ı tertip üzere tane tane oku." (Müzzemmil/14)

"Gecenin bir kısmında kalk, sana mahsus bir fazlalık olarak namaz kıl. (Böylece) Rabbinin seni Makam-ı Mahmud'a göndereceğini umabilirsin." (İsra79)

Rasulullah sallallahu aleyhi ve sellem de:

"Allah Teala'nın gece yarısından sonra kullarına: Bana dua eden yok mu, duasını kabul edeyim. Benden isteyen yok mu, istediğini vereyim. Tövbe eden yok mu, tövbesini kabul edeyim." diye nida ettiğini haber vermektedir.

Bu müjdeye muhatap olmak, bu ilahi hitaba mazhar olmak için geceleri, seherlerde uyanık olmanın, o saatleri ibadet, dua, niyaz ve tövbelerle değerlendirmenin çarelerini aramalı, asla gaflet etmemeliyiz. Nefis, şeytan, dünya ve kötü çevre engellerini aşp Rab Teala'ya yol bulmak için sevda kervanlarında bir katar olmalıyız.

Ey Rizay-ı Bariye, ebedi saadete talip kardeşim! Gecelerin bereketli saatlerini ihmal etmeyelim.

Fuyuzat-ı Rabbaniyenin sağanak sağanak yağdığı seherleri gafletle geçirmeyelim.

Gönülleri aydınlatan nur-u ilahinin lemean ettiği, Hak âşıklarının manevi düğün-dernek kurduğu o demleri fevt etmeyelim.

Gecelerde aydınlanan gönüllere ne mutlu...

Karanlıkta aydınlığa yol bulan yolcular ne kutlu yolculardır.

Hani Nur Muhammed sallallahu aleyhi ve sellem bir seher vakti gecenin kutlu bir saatinde Hz. Amine'nin rahminden tulû ederek küfür, şirk ve nifakla kararın gönülleri aydınlatmamış mıydı?

Gecenin bir karanlık vaktinde, Hira Nur dağında Efendimiz, rehberimiz, canımız, cananımız, Hz. Muhammed sallallahu aleyhi ve sellem nurlu kalbine, bütün karanlıkları aydınlatan vahyin o muhteşem şimşegi çakmamış mıydı?

Âlemlerin efendisi, ahir zaman nebisi, tevhid mücadelesinin nice çileli, meşakkatli bir diliminde mukaddes bir beldeye, Mekke'yi Mükerrreme'den Kudüs-ü Şerife sefer etmemiş miydi?

Kudüs-ü Şeriften semalara yükselip, Rab katına ulaşıp Rabbiyle nice sohbetler ederek ümmetine nice müjdelerle dönmemiş miydi? O rahmet Peygamber, o hak nizamın, kutlu devletin temellerini atmak üzere doğduğu, büyüdüğü, nübüvvet tacını giydiği o mukaddes belde, mübarek şehir Mekke'den, kutlu belde, nurlu şehir Medine'ye hicret etmemiş miydi?

Geceler, geceler, mutlu geceler.

Âşıklar maşukun onda heceler.

Düğün olur sevda yüklü kalplere

Kadir, miraç, hicretle kutlu geceler.

Gecelerde gönül ağartanlar, gündüzün

karanlığında azanlara yol kılavuzluğu yaparlar.

Gecenin karanlığında aydınlığa yol bulanlar,

Gecenin karanlığında saklı nice sırlara muttali olurlar.

Settar olan Allah, ötelerin ötesinden, aşk vadisinden âşıkların gönül bahçesine nice hayat pınarları çağlatır.

Böylece gecelerde ilahi nazara teşne olan gönüllerde açan tevhid gülleri aşk ve muhabbet ikliminden tüm gönüllere rahmanî rayihalar taşırlar.

Onun için az uyumayı seher vaktinde uyanık olmayı başarmaya gayret etmeliyiz. Bilhassa işrak vaktinde, ikinci ile akşam namazı arasında asla uyumamalıyız. Çünkü bu vakitlerde uyumak gaflet üzere gaflet, hastalık üzere hastalıktır.

Öğle namazından sonra bir saat kadar kaylule yapmak, yani uyumak Rasulullah sallallahu aleyhi ve sellem ve onun kutlu yolunu, kutlu izini takip eden Salihlerin âdetindendir. Kaylule uykusu kalbe, dimağa ve vücuda dinçlik, sıhhat ve kuvvet kazandırır. Yorgunlukları giderir.

Erzurumlu İbrahim Hakkı hazretleri Marifetname adlı eserinde şöyle der:

"Ey aziz! Ehlullah demişlerdir ki: Uyku yerilmiştir. Fazlası tembellik ve uğursuzluk getirir. Çünkü uyku, organları tembelleştirir. Ömrü azaltır. Nitekim Allah Kur'an-ı Kerim'de, uykunun ölümle eş olduğunu bildirmiştir. Hasret ehline uyku musibettir. Huzurdan çekilmek olan uyku, uzaklaşmaya, pişmanlığa sebeptir. Hüsrana, cehalet ve kınamaya, ilim ve hikmetten yoksulluğa alamettir. Çünkü arif, Allah'ın huzurunda bulunmaktan lezzet alır, hayatı onun sevgisine bağlıdır. Allah'ı sevenin üç meziyeti vardır:

1- Gece uyanıklığı.

2- Güzel söz.

3- Allah'ı zikretmek.

(Aşırı) uyku bir ağırlık ve bir azaptır."

Rasulullah sallallahu aleyhi ve sellem bazı geceler sabahlara kadar uyumaz, mübarek ayakları şişene kadar namaz kılardı. O ki âlemlere rahmet bir peygamberdir. O ki Allah Teala'nın en sevgili kuludur. Ahir zaman nebisidir. Gecelerin karanlığını aydınlatan kutlu alnını secdelere kor. Ötelerin ötesine nazar eden, nurlu gözlerinden yaşlar akıtarak ümmeti için dualar eder. Hak yoldan sapmamaları, günahlarının bağışlanması için bütün gece yakarırdı.

Rivayete göre Hz. Ebu Bekir radiyallahu anh, yatsı namazından sonra ev halkıyla kısa bir müddet sohbet eder hâl ve hatırlarını sorar, sonra onları yatırır. Ev halkı yattıktan sonra kalkıp abdestini tazeler, iki rekât nafle namaz

kılar, sonra büyük bir huşu içerisinde murakabeye dalar, seher vaktine kadar öylece huzurda kalır, sonra kalkıp teheccüd namazını kılar, ev halkını uyandırır ve Mescid-i Nebi'ye giderdi.

Bütün hak dostları gece boyunca ibadet, Kur'an kıraati, dua, murakabe, zikirle, manevi nurlarla, enerjilerle kalplerini doldurur, manevi bir dirilikle sabaha çıkarlardı.

Şeyh Sadi Şirazi, Gülistan adlı eserinde şöyle bir hadise nakleder:

"Hatırimdadır. Bir gece bir kervan ile birlikte seher vaktine kadar yola devam etmiş, seher vakti bir orman kenarında konaklayarak uyumuştuk.

O yolculukta bir meczub bize arkadaş olmuştu. Seher vakti bir nâra attı ve sahra yolunu tuttu. Sahraya dalıp gitti. Sabah olunca kervan yola koyuldu. Bir müddet sonra meczup toz toprak içinde bize yetişti.

Ona ne oldu da kendini sahraya attın dedim.

Mecsup şöyle cevap verdi:

Gördüm ki ağaçlarda bülbüller inlemeye, dağlarda keklikler ötmeye, sulara kurbağalar bağrıışmaya, ormanda hayvanlar çağıışmaya başladı.

Düşünüp, tefekkür ettim ve kendi kendime: Bütün mahlûkat Allah'ı tespih etsinler de ben gaflet içinde uyuyayım. Bu mürüvete yaraşmaz dedim."

Elbette vücudu halsiz bırakacak, gündüzleri yapmamız gereken gerek dünyevî ve gerekse uhrevî vazifelerimizi yapamaz hale getirecek şekilde bütün geceleri uykusuz geçirmek muvafık değildir. Her hususta olduğu gibi, bu hususta da itidalli olacak, ifrat ve tefritten kaçınacak, sünnete uygun olanı yapacağız. O da yatsıdan sonra yatmak, seher vaktinde kalkıp teheccüd namazı kılmak, aile efradımızı da kaldırarak onların da gecenin, seher vaktinin bereketinden faydalanmalarını sağlamaktır.

Yukarıda da ifade edildiği gibi sabah namazını kıldıktan sonra dua, zikir, ilmi tetebbular, Kur'an tilaveti ile meşgul olmak,

İşrak vaktinde uyanık bulunmak, işrak ve duha namazını kılmaktır. Şayet vakit bulabilirsek öğle namazından sonra kaylule yapmak, yani bir saat kadar uyumak vücuda sıhhat ve dinçlik verir. İkinci ile akşam vakti arasında asla uyumamalıdır. Çünkü bu arada uyumak hastalıktır. Vücudun bir kısım dengelerini bozar. Ancak bir kısım kişiler vardır ki çok daha fazlasını yapmaya

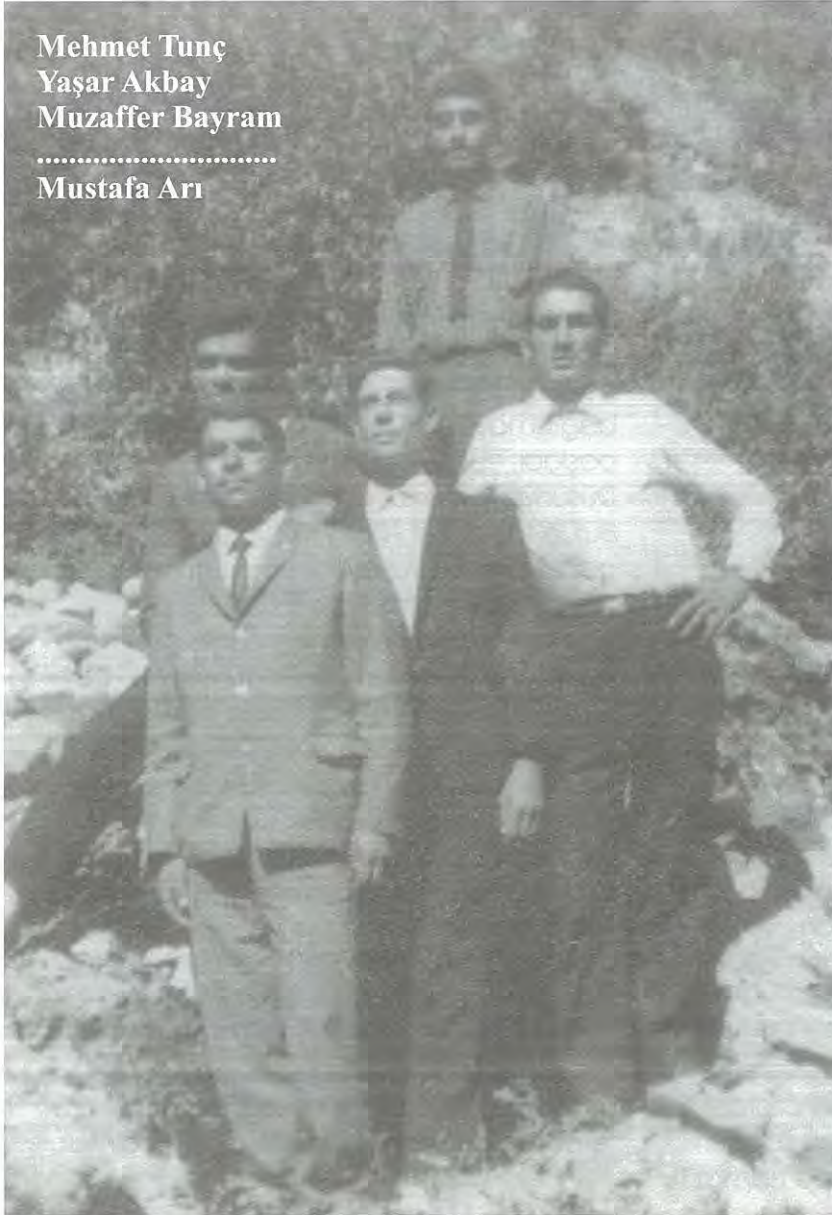
muktedirler. Gecelerin büyük bir kısmını uyanık geçirmeyi, ibadet ve murakabe ile değerlendirmeyi bir sevda haline getirmişlerdir. Bu Allah dostları, hak âşıklarının halidir. Sevda yüklü gönül erlerinin Salihlerin âdetidir. Onların yolunu tutmaya, onların izini takip etmeye güç yetirenler, onlar gibi bütün gecelerini değerlendirirlerse, onlara ne mutlu. Mesela Hz. Ömer radiyallahu

anh Halifelîği zamanında ne geceleri uyur, ne de gündüzleri uyurdu. Bütün uykusu oturduğu yerde biraz uyulamaktı. O bu hususta şöyle derdi: "Ben geceleri uyumuş olsam, kendimi kaybetmiş olurum. Gündüzleri uyusam milleti mi kaybetmiş olurum. Ben ise onlardan yana da mesulüm." Bişri Hafî'ye: "Gecenin az bir kısmında olsun istirahat etseniz," demişler. O da şöyle demiş: "Allah gelmiş ve geçmiş bütün günahlarını bağışladığı halde Rasulullah sallallahu aleyhi ve sellem ayakları şişinceye kadar namaz kılmıştır. Ben nasıl gecelerimi uyku ile geçiririm ki bir tek günahımın bile bağışlanmış olduğunu bilmiyorum."

Rabia tül Adeviye, sabaha kadar namaz kılar ve şöyle dua ederdi: "İlahi bütün gözler uyudu. Yıldızlar donandı. Yeryüzü hükümdarları kapılarını kapattı. Fakat senin kapın kapanmaz. Beni affet Allah'ım." Cenab-ı Hakkın Davut aleyhisselama şöyle vah yettiği rivayet edilir: "Ey Davud! Akşamın karanlığı basınca yatıp sabaha kadar uyuyan bir kimse, beni sevdiğine dair söylediği sözde yalancıdır."

Gecelerin aydınlığını görebilmek, gecelerin sessiz çığlığını, zikir, istiğfar, tövbe iniltilerini işitebilmek, ilahi tecellileri idrak edebilmek, karanlıktan aydınlığa yol bulabilmek için gecelerimizi ihya edelim. Seherlerde uyanık olalım.

Mehmet Tunç
Yaşar Akbay
Muzaffer Bayram
.....
Mustafa Arı

GÜZELDİR

Halis YAZICI

Zengin olsun fakir olsun
İnsan sevmek güzeldir
Ayda yılda bir kez olsun
Sıla-yı rahim güzeldir

İyiler sabırlı olur
Âşık maşukunu bulur
İyi olur kötü olur
Huyları sevmek güzeldir

Yazan eller diyen diller
Derleyen yanık gönüller
Kulak verip dinleyenler
Okuyan dostlar güzeldir

İnsanoğlu var oldukça
Gül misali gonca gonca
Dost dost ile buluşunca
Sevmek sevilmek güzeldir

Düğün olur bayram olur
Sevilen seven yar olur
Yaratandan ferman olur
Sinede iman güzeldir

Kervan yolu giderince
Yağmur yağar ince ince
Gün batıp akşam olunca
Yol üstünde han güzeldir

Ele kına yakılınca
Göze sürme çekilince
Türlü libas giyilince
Ben mi sen mi kim güzeldir?

Kuşlar gibi uçar gider
Kanadını açar gider
Bir gün olur göçer gider
Ahir-i âlem güzeldir

Kervanlar çekilir yola
Garip yolcu uğur ola
Yüreklerde açmış yara
Saran tabipler güzeldir

Diyar-ı gurbet gezenler
Hem söyleyip hem yazarlar
Âşıklar ile ozanlar
Gönüldaşlarım güzeldir

Ekinde olursa başak
Yaz gelince biçer orak
Döner durur çarkı felek
Değirmende un güzeldir

Kalemim başımın tacı
Gönüle verir ilacı
Omuzu tüfekli avcı
Kınalı keklık güzeldir

Sure-i Kevser'dir mimsiz
İncirin ağacı gülsüz
Derya içindeki dilsiz
Balık pul ile güzeldir

Demet demet derilende
Dost eline verilende
Dalında bülbül ötende
Bağ içinde gül güzeldir

Gönüller çıkar seyrana
Hayaller düşer yan yana
Düştüm Çetmi'nin yoluna
Kervanı çeken güzeldir

Gönül hayal ile yaşar
Cebeli dağları aşar
Varır bir engine düşer
Çölleri sevmek güzeldir

Geldim Toros dağlarına
Gökseki'nin bağlarına
Bülbül konmuş gül dalına
Şakıyan diller güzeldir

Aşka düşen coşar gider
Yüce dağları aşar gider
Hakka doğru koşar gider
Mevla'yı sevmek güzeldir

Söyler yazar hem ağlarım
Yıkıldı gönül bağlarım
Ateşe yandı güllerim
Sabırlı olmak güzeldir

Gün gelir gönül yorulur
Bulanan seller durulur
Yazıcıoğlu ağlar durur
Gülen dostlarım güzeldir

Neler yazdı ne söyledi
Aklı başına ermedi
Âşık Halis bilemedi
Bütün kainat güzeldir.

31 Aralık 2006 Kurban Bayramı Antalya'da bayramlaşma

31/12/2006

TOPAL DAYIMIZ

Bugün haber aldım dün vefat etmiş
Dünya değiştirmiş topal dayımız
Dünyanın çilesi meşakkat bitmiş
Yaşamı yitirmiş topal dayımız

Uzun bir süredir evinde yattı
Dertleri tasayı içine attı
Mezara girerken bugün ağlattı
Kendini sevdirmiş topal dayımız

Çetmi ve civarı balta ustası
Yaptığı işlerde yoktu hatası
Her evde herkeste var hatırası
Gönüllere girmiş topal dayımız

Yaptığı baltanın ağzı kütelmez
Taşa gelse bile çok zarar vermez
Çeliğe su verir sırrını demez
Güzelce bilmemiş topal dayımız

Herkes gibi o da maden kullanır
Körüklü ateşte demir kızarır
Su vermenin şekli ilme dayanır
Yıllarını vermiş topal dayımız

Elinden çekici bıraktı çoktan
Biz onu tanıdık yaptıklarından
Yanıma gel demiş bizi yaratan
Bir ömür bitirmiş topal dayımız

Nimetullah Uçar'dan Şiirler

Eser bırakanlar gönülde yaşar
Onu hatırlatan bir lakabı var
Nur içinde yatsın mahşere kadar
Fatih beklermiş topal dayımız

Topal diye onu ahali tanır
Mehmet Güçlü desen belki zorlanır
Gagalı olarak soy sıralanır
Meğer ne değermiş topal dayımız

Doğan canlı büyür sonunda ölür
Topraktan gelenler yere gömülür
Belirli bir zaman içindir ömür
Belli ki beşermiş topal dayımız

Çetmililer onu hatırlayacak
Gönüllerde her an usta kalacak
Dostları sevenler unutmayacak
Kıymetli esermiş topal dayımız

Niğmetullah fazla mukuf değildir
Uzaktan uzağa bu kadar bilir
Allah rahmet etsin demek gerekir
Bir ömür geçirmiş topal dayımız

Niğmetullah UÇAR
Antalya
20.02.2007

Mehmet Güçlü ve eşi

HACALI HÜSEYİN

Bugün haber aldım vefat etmişsin
Allah rahmet etsin Hüseyin Emmi
Dünyayı bırakıp Hak'ka gitmişsin
Emeline erdin Hüseyin Emmi

Çetmi'de büyüdü günler geçirdin
Çocuklar büyüdü hep evlendirdin
Sonunda eşini toprağa verdin
Mekan Çetmi derdin Hüseyin Emmi

Köyde yalnız kalmak sıkıttı canını
Görmek istiyordun evlatlarını
Dolaştın oğlunu gördün kızını
Gurbetlerden bezdin Hüseyin Emmi

Antalyada kaldın oğlanda kızda
Dedinki bursada durayım azda
Köyde uzun süre kalırım yazda
Baharı beklerdin Hüseyin emmi

Hayalin çetmide dolaşır durur
Bedenin Antalya bursa da olur
Gönül arzu eder gönlün avunur
Çetmiyi özlerdin Hüseyin emmi

Kısmi felç olmuşsun haber almıştım
İlaçla şifayı bulur sanmıştım
Unuttuğum için aramamıştım
İyileşemedin Hüseyin emmi

Bu sabah verildi acı haberin
Çetmide toplanmış tüm sevelerin
Mezarlıkta hazır kalacak yerin
Köyünde beklendin Hüseyin emmi

İsmailin evi son durak oldu
Ecel seni gelip bursa da buldu
Yaşanan ömrünün süresi doldu
Son nefesi verdin Hüseyin emmi

Bursa'dan cenaze geç verilince
Akşam yatsı vakti gelinmiş köye
Hatıralar kaldı senden geriye
Anılmak isterdin Hüseyin emmi

Sonunda tabutla Çetmi'ye geldin
Gece olduğundan morgda bekledin
Özlediğin yerde mezara girdin
Bunu hep istedin Hüseyin emmi

Hacalı Hüseyin diye biliriz
Soyadı olarak Topkara deriz
Hakkımızı sana helal ederiz
Yaşarken sevildin Hüseyin emmi

Babamın dedesi senin babandır
Niğmetullah uçar has akrabandır
Osman kardeşine torun olandır
Hep yeğenim derdin Hüseyin emmi

Niğmetullah UÇAR
Antalya
24.12.2006

DEDEM HÜSEYİN TOPKARA

Sevgili dedeciğim, bir pazar sabahı aldım haberini annem ağlıyordu. Sesi acı doluydu. Bir şeyler ters gidiyordu sanki. Yüreğime bir sızı düştü.

Sordum kendisine, "üzülme ama" dedi annem "dedeni kaybettik." Ama kendisinde acıydı. Nasıl üzülmem ki? İlk defa hayatımdan birini kaybettim.

İlk defa birini kara toprağa gönderiyorum. Nasıl ağlamam ki? Tam bir hafta geçti aradan, bir bayram haftasıydı. Herkes bayram ediyordu ama benim

Acım hala tazeydi. Bu annemin dedemsiz

ilk bayramıydı ve bizimde.

Bir teselli gerek hepimize, bir teselli. "Üzülme anne, bir gün biz de gideceğiz. Bizimde mekânımız orası"

Ruhun şad olsun dedem. Seni çok özledim.

Ayrıca Niğmetullah uçar beyefendiye dedem için yazdığı şiir için teşekkür ederim. ALLAH razı olsun.

Hatice KILIÇARSLAN

TAHİR BAYRAM

Sülale olarak denir hocalar
Babasının adı hoca mehmetdir
Hasan efendi'ler iki tane var
Küçük olan kişi ona dededir

Bin dokuz yüz otuz iki yılında
Mayıs on ikide dünyaya gelir
Çetmide yaşıyor o yıllarında
Çocukluk geçirir büyür serpilir

Gençliği çetminin yaylalarında
Antalya'da kuyu kazarak geçer
Ramazan ayında, obalarında
Akşam ezan okur hocalık eder

Yaş ilerleyince takatten düşer
Oğlan kız evlenip köyden gitmiştir
Yayla tarlasına fidanlar diker
Sığındı'ya fazla değer vermiştir

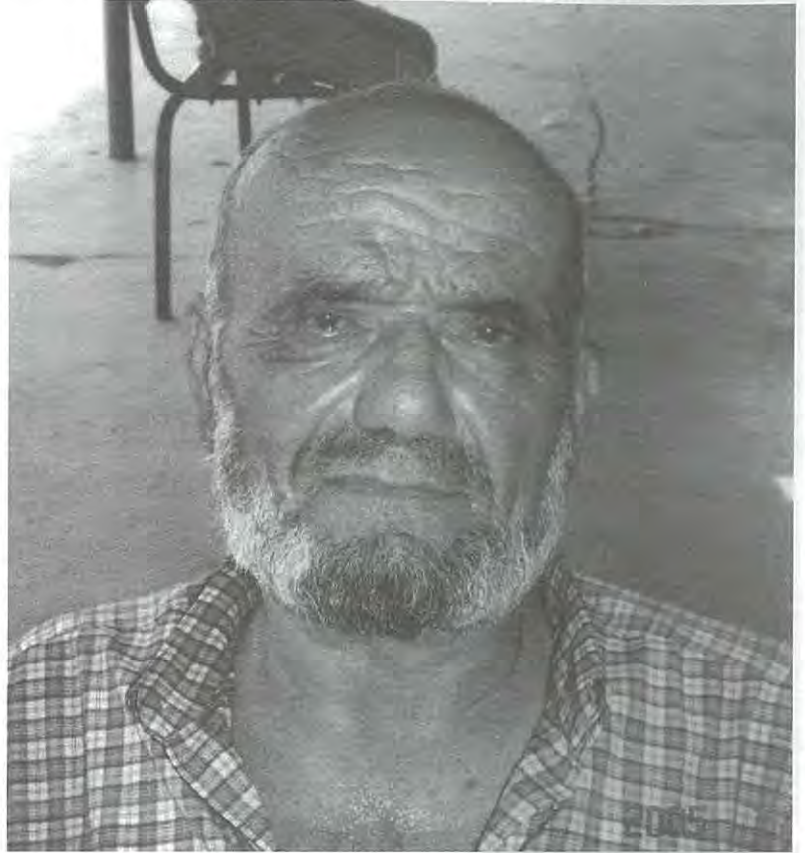
Sığındıdan yükü yükler katıra
Yola çıkan hayvan kendisi gider
Yanına gelene söyler hatıra
İnsanlar sözleri zevk ile dinler

Balcılar köyünden şıh kaşıkçıyı
Tanıyınca sever okuru olur
Çok iyi anlıyor osmanlıca'yı
Beyitle gedige taşı oturtur

Çakıllı kesikçal eteklerinde
Tarla komşumuzdu hukukumuz var
Bu yaz konuşmuştuk parkın içinde
İkinci vaktinden akşama kadar

Dermanım yok derdi, şükür ederdi
Hiç unutmuyordu kul olduğunu
Yaylalara gitmek gezmek isterdi
Fakat dile getirirdi yorulduğunu

Okur öğrenirdi yeni bilgiler
Onu anlatırdı yakınlarına

Yanında olanlar sessizce dinler
Amel ederlerdi duyduklarına

Kalp ile ciğerler hasta olunca
Son iki senesi çileli geçti
Konya numunede ecel bulunca
Yirmi üç ocakta bir ömür bitti

Vasiyeti vardı mezar yerine
Ya dedesi hasan ya hala selim
Uyuldu kendinin isteklerine
Dendi halasına yakın gömelim

Şimdi huzurdadır acılar dindi
Mezarında uyu nur içinde yat
Ah çektiğin zaman derdin derindi
Allah rahmet etsin yol olsun sırat

Niğmetullah UÇAR

Tahir Bayram

*Cetmim com daki resmine
Yılların hüznü var göz ifadende
Çektiğin çileler yüzüne vurmuş
Sağlam ruh taşıdın hasta bedende
Çok şey anlatıyor vakurlu duruş*

*Duruşun derinden mesajdır bize
Çetmi tarihine işaret eder
Hayalin yerleşti kalplerimize
Gözlerin bizlerden fatiha bekler*

*Tahir bayram için söze yok gerek
Bu resime bakmak yetiyor bence
Emaneti Hak'ka teslim ederek
Rahatladı beden ruhu verince*

Niğmetullah UÇAR
Antalya
30.01.2007

Eski Hüseyin

Tarih sekiz şubat kara günündür
Bizlerden ayrıldı Eski Hüseyin
Ayakta dursam da yanan özümdür
Anılarda kaldı Eski Hüseyin

Benim arkadaşım ağabeyimdi
Yoldaşım, sırdaşım, çok sevdiğimdi
Görmek istediğim dost bildiğimdi
Yapışacak daldı Eski Hüseyin

Akşam saat dörtte haberi aldım
Duyunca şok oldum inanmadım
Bir yanımsı eksildi kanatsız kaldım
Gönlümde kraldı Eski Hüseyin

Anıları geldi aklıma hemen
Geçen günlerimi hatırladım ben
Bu değişmez kural sevilir seven
Kalbime yazıldı Eski Hüseyin

Niğmetullah onu unutmayacak
Yaşamı boyunca hatırlayacak
Gelecek günlerde çok arayacak
Şekersiz bir baldı Eski Hüseyin

Niğmetullah UÇAR

Döşü Havvası

Çetmi sitesinde gördüm resimini
Mahzun duruyordun döşü havvası
Komşumuz olarak tanıdım seni
Hatır soruyordun döşü havvası

Yüzünde çizgiler tarih misali
Bakışların garip hüznün timsali
Sana yas tutuyor bütün ahali
Sevdiğini buldun döşü havvası

Yaşamak yolunda çok uğraş verdin
Çocuklarım mahzun olmasın dedin
Çileli ömrünün sonuna geldin
Son noktayı koydun döşü havvası

En küçük oğlundu kırk günlük daha
Babasız kalınca saldın Allaha
Dar gelmişti sana bu geniş saha
Sabır ediyordun döşü havvası

Yavruların için ömrünü verdin
Hatıralarım hep bu evde derdin
Yaşarken her zaman gayret gösterdin
Hiç ayrılmıyordun döşü havvası

Evi terk etmedin yar hatırına
Katlandın dünyanın acılarına
Kavuştun torunun torunlarına
Bundan onur duydun döşü havvası

Vuslat zamanına hazırlanmıştın
Ölüme kavuşmak düğün sanmıştın
Ağaran saçını kınalamıştın
Yer belirliyordun döşü havvası

İki bin altının son anlarıdır
Bir kasım ayının ortalarıdır
On altıncı günün ilk başlarıdır
Sararak soldun döşü havvası

Perşembe sabahı ezana yakın
Hakkın huzurunda yerini aldın
Son nefeste onun adını andın
Huzur buluyordun döşü havvası

Kendi topladığın güllerin bile
Mezarın içinde kalmış seninle
Buluşmuşsun bugün çok sevdiğinle
Zaten istiyordun döşü havvası

Sevdiğin eşinin yanı başında
Şimdi yatıyorsun toprak altında
Seksen altı yılı sonbaharında
Evi garip koydun döşü havvası

Ceset toprak olur çürür mezarda
Ruhun bizi izler yukarılarda
Sen yaşayacaksın hatıralarda
Başlara taç oldun döşü havvası

Her canlı ölecek ömrün sonu var
Karşılık görecektir sevdiği kadar
Niğmetullah seni rahmetle anar
Hayırlı bir kuldun döşü havvası

Niğmetullah UÇAR / Antalya 28.11.2006

ÇETMİM

Üzüldüm hep sensizliğe gözlerim yaşlarla doldu
Sarıldım senden kalan anılara anılar ümidim oldu
Gurbet elde çetmim kokun bile gardaş oldu
Tövbe etmişim yemin etmişim seni ölümüne sevmişim
Sevmişim sallan köprülüm seni deli gibi sevmişim
Doğum günüm gibi senli geçen her günüm
Sanki ömrün sonuymuş gibi ;
Sensiz geçen bir günüm
Sen o yalnız geçen günlerinde çatma kaşlarını
Akıtma gözlerinden o mukaddes yaşlarını
Sen kuzanın sert havasından alırsın o dik duruşunu
O yürek hoplatan delikanlı bakışını
Bir şarkı , bir şiir , bir aşk oldun sen gönüllerde
Ey özümüzün özü
Atalarımızın nurlu yüzü muhteşem çetmi
Bir sevda oldun sen yaşayan bu ömürlerde
Unutulmayacak adın yaşayacak hep gönüllerde

Ahmet YAZICI

Yahmetyazici07@hotmail.com

ahmetyazici07@gmail.com

Ahmetyazici@yetkincam.com

Ceylani KARADUMAN' dan şiirler

YALNIZ BİR ADAM

Sevgiyle anıyor şehitlerini
Gururla söylüyor gazilerini
Müdafaa etmekten kalmıyor geri
Bir toplum içinde yalnız bir adam

Kararı karardır millet uğruna
Yalanı yalandır namus borcuna
Tarihe yazılmış ömür boyunca
Bir toplum içinde yalnız bir adam

Düşmanı çatlatan sabrıyla
Kalbinden vurulup sancısıyla
Düşünüp de sonra konuşmasıyla
Bir toplum içinde yalnız bir adam

Ah çek ipte dili yanan garibin
Namerde mert olan yalnız yiğidin
Hesabın soracak dinmeyen derdin
Bir toplum içinde yalnız bir adam

YARALI CEYLANLAR GİBİ

Umut dünyasına koşan
Umutsuz sevdalardayım
Sevdiğim ayaklar altında
Yine de katlanmaktayım

Mecnun kadar olmasa da
Ferhat kadar mertliğim var
Bir onurum bir gururum
Benim de hayallerim var

Yaralı ceylanlar gibi
Dağlarda dolaşmaktayım
Sevdiğim sevmeye muhtaç
El açtım yalvarmaktayım

BİN ŞAHİT LAZIM

Şuramda bir şeyler atmaya
başladı
Nasıl da tutuştum yanmaya vardı
Öyle birini buldum öyle güzeldi
Güzeli var bilip gönül dur dedi

Eller gibi olup güler eğlenir
Her derdimi yâre açar dertleşir
En kötü günümde gelir birleşir
Sanırdım ben böyle hep böyle bilir

Çok aradım buldum tamam
sanırdım
Gerçekten seviyor sever bilirdim
Yüzüne bakınca güller görürdüm
Dışı gül görünen diken sevmişim

Bin şahit lazım bin şahit lazım
Ona yar demeye bin şahit lazım.

YA ASLIDAN GELECEK

Keremden ibret aldım
Aslıya kalbi sardım
Kader inatçı çıktı
İki arada kaldım

Aslı güle benziyor
Aslı hayat veriyor
Feda ettim ben beni
Bir gülüşü ödüyor

Görüyorsun halimi
Biliyorsun zalimi
Ne diyeyim Allah'ım
Kavuşsun şu Ceylani

Zor bunun işi çok zor
İki elinde bir kor
Aşkından vaz geçmeyi
Gelde birde bana sor

Ya aslıdan geçecek
Ya canını biçecek
İki seçeneği var
Birisinden geçecek

YAĞMUR YAĞAR ISLANIRSIN

Gerçekten sevenler gibi
Sende sevmiştin beni
Gel ha başındayken
Geçelim bu engelleri

Kadere nalet edersin
Ettikçe boyun bükersin
Daha bunlar yetmez gibi
Hayal eker düş biçersin

Yel eserse ağaç eser
Sen de benim ile eser
Hele beni bir kaybolayım
Kalmaz sende senden eser

Verirse Ceylani karar
Karagözler beni arar
Bensizlik içine düşsün
Başını belalar sarar

Yağmur yağar ıslanırısın
Bir duvara yaslanırısın
O bensiz gecelerinde
Yıldırımları sararsın

GÜNER

Tekstil

Selahattin GÜNER

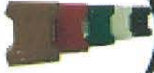
Kemerli İş Merkezi Dış Cephe No:8/C
Tel No: 0.332.233 83 35 Fax: 238 33 17
Cep Tel: 0.533 483 83 04
textilci_konya@hotmail.com
KONYA

TSE

Necipoğulları

BETON ELEMANLARI

K-Q
TSE-ISO-EN
9001

Betonun Estetiğe Dönüştüğü Yer...

Belediyeler:

Yollar
Park ve Bahçeler
Yaya Kaldırımları

www.necipogullari.com
info@necipogullari.com

Özel Sektör:
Apartman ve Siteler
Fabrika Sahaları
Petrol İstasyonları

MERKEZ: Ereğli Yolu Birketçiler
Sanayi Turanoğlu Sk. No:5 Karatay/KONYA
Tel: (0.332) 355 80 31-32-38
Fax: (0.332) 355 80 27

ŞUBE: Konya - Ankara yolu 3. km
Pancar Kantarı Karşısı Cihanbeyli/KONYA
Tel: (0.332) 673 38 05
Fax: (0.332) 673 38 04